

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

IX legislatura
Segon període

Sèrie C - Número 57
11 d'abril de 2011

Comissió del Síndic de Greuges

Presidència de la I. Sra. Dolors López Aguilar

Sessió núm. 3, segona i darrera reunió

SUMARI

Informe

del Síndic de Greuges corresponent al 2010 (tram. 360-00002/09) (continuació) p. 3

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

Transcripció i correcció: Mallot Traductors Associats · Impres a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7992 (sèrie C) · DL: B-3.468-1982 · www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 3.2

La sessió s'obre a les deu del matí i sis minuts. Presideix Dolors López Aguilar, acompanyada de la vicepresidenta, Montserrat Roura i Massaneda, i del secretari, Antoni Strubell i Trueta. Assisteix la Mesa el lletrat Francesc Pau i Vall.

Hi són presents els diputats M. Assumpció Laïlla i Jou, Annabel Marcos i Vilar, Pere Regull i Riba, Elena Ribera i Garijo, Maria Dolors Roviola i Coromí i Josep Sicart i Enguix, pel G. P. de Convergència i Unió; Jaume Collboni Cuadrado, Marina Geli i Fàbrega i Xavier Sabaté i Ibarz, pel G. P. Socialista; M. Dolors Montserrat i Culleré, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; Mercè Civit Illa i Salvador Milà i Solsona, pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, i Pere Bosch Cuenca, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Assisteix a aquesta sessió el síndic de greuges, Rafael Ribó i Massó, acompanyat de l'adjunt general, Jordi Sánchez i Picanyol; de l'adjunta al síndic per a la defensa dels drets dels infants i els adolescents, M. Jesús Larios Paterna; del director de Seguretat Pública, Ignasi Garcia Clavel, i del director de Consum i Territori, Francesc Vendrell i Bayona.

La presidenta

Bon dia a tothom. Comencem aquesta segona sessió de l'informe anual de la sindicatura de greuges.

Informe

del Síndic de Greuges corresponent al 2010
(tram. 360-00002/09) (continuació)

Com l'altra vegada, i tal com se va dir, es dividirà en dos blocs. El primer bloc, sobre educació i recerca, infància i adolescència, cultura i llengua; el segon bloc, seguretat ciutadana i justícia, consum, medi ambient, ordenació del territori, tributs, treball i pensions. El síndic disposarà de vint minuts aproximadament per fer la primera intervenció sobre el primer bloc; després, a continuació, els grups tindran un màxim de deu minuts per fer les preguntes i les consideracions que creguin convenients; hi haurà un descans, eh?, perquè el síndic pugui mirar les respostes que ha de fer als diferents grups, i després continuarem, després de les respostes del síndic, amb el segon bloc, amb els mateixos temps i la mateixa dinàmica.

Per tant, jo, sense més, dono la benvinguda aquí, en aquesta comissió, no solament al síndic de greuges de Catalunya, el senyor Rafael Ribó, sinó també al seu adjunt, l'adjunt al síndic, Jordi Sánchez; a la senyora Maria Jesús Larios, adjunta al síndic per a la defensa dels infants i dels adolescents; al senyor Ignasi Garcia i Clavel; al senyor Francesc Vendrell, que suposo que vindran després per al següent bloc, i a totes les persones que estan a la tribuna del públic i que també acompanyen el síndic i que formen també part d'alguna manera, per tant, d'aquesta comissió.

Jo, sense més, li dono la paraula al síndic de greuges. Síndic, quan vulgui.

El síndic de greuges (Rafael Ribó i Massó)

Moltes gràcies, presidenta. El senyor Vendrell i el senyor Garcia Clavel s'incorporaran a la darrera sessió. (*Veus de fons.*) A efectes de constància, amb la solemnitat del diari de sessions, m'agradaria citar l'equip que acompanya també el síndic, a banda de l'adjunt general i l'adjunta dels drets dels infants: la directora de Gabinet, senyora Judith Macaya; el responsable de Premsa, senyor Clapés; la cap de Protocol i Secretaria, la senyora Gemma Sarret; la senyora Montserrat Viure, que treballa com a becària als serveis de Premsa; els assessors i assessores Anna Piferrer, Judit Sartorio, Bernat Albaigés, Montse Cusó i Mar Aldeano; la col·laboradora de l'àrea d'Educació i Infància Estel Buch, i dues companyes becàries també que estan treballant al síndic, Elena de Bolòs i Gemma Viñales.

Començaré pel tema d'educació, passaré al tema d'infància i acabaré amb el tema de cultura i llengua. I en el tema d'infància li demanaré a l'adjunta que faci la introducció d'algunes de les qüestions allà incloses.

Sobre educació, a l'Informe 2010 –i ho torno a subratllar: a l'Informe del 2010– hi ha hagut 608 queixes i 923 consultes. Volíem posar l'accent en la importància que té la Llei d'educació i l'afirmació que el sistema educatiu ha de tenir un accés en condicions d'igualtat. I, per tant, la llibertat d'elecció de centre queda delimitada per l'oferta educativa disponible, i a qui correspon governar i programar això és al Govern, és a l'Administració. El dret a llibertat d'elecció de centre de tots els progenitors ha de ser compatible amb una distribució equitativa entre centres escolars dels alumnes amb necessitats educatives específiques –problema número 1 que els posem en aquesta compareixença.

El síndic constata l'existència de pràctiques relacionades amb la gestió de l'admissió per part de l'Administració educativa que pretenen maximitzar els marges de llibertat d'elecció escolar sense tenir prou en compte, de vegades per acció i d'altres per omissió, els efectes negatius que aquests marges generen sobre l'equitat educativa. I el síndic posaria l'accent en l'equitat educativa, no pas per voluntat del síndic, sinó per valor internacional, constitucional, estatutari i legal d'aquest Parlament. De vegades les administracions prioritzen més garantir que es governi fàcilment el procés d'admissió que no pas vetllar per l'equitat en el procés. Podria citar-los el que significa l'aplicació d'ampliacions de ràtio o d'obertures de grup, quan hi han vacants suficients en altres centres propers; la configuració de la zonificació escolar; la supeditació de l'oferta inicial a la fugida de determinades famílies als centres de la pròpia zona educativa; la poca aplicació de les reduccions de ràtio; la infrautilització de reserva de places per a alumnat amb necessitats educatives específiques, etcètera. Amb això no es fomenta l'educació equilibrada ni l'escolarització equilibrada.

Continua havent-hi centres, sembla, que s'hagin d'especialitzar en les problemàtiques i en les dificultats. Hi ha una infrautilització de la reserva de places per a alumnat amb necessitats educatives específiques. Un dels dèficits més importants és la infradotació de

places reservades en funció de la quantitat d'alumnat amb necessitats educatives específiques que hi ha a la zona, o la manca de polítiques actives d'acompanyament de l'alumnat amb necessitats educatives, o la detecció i la realització de dictàmens amb valoracions restrictives d'aquestes necessitats.

Demanam que es dimensioni la reserva de places al volum d'alumnat amb necessitats educatives específiques. Demanam i subratllem quelcom que va aprovar aquest Parlament: «El Departament d'Educació hauria de desplaçar l'article 48.1 de la Llei 12/2009, la Llei d'educació, essencial per combatre la segregació escolar, que disposa que» –i cito textualment– «l'Administració educativa ha d'establir territorialment la proporció màxima d'alumnes amb necessitats educatives específiques, que poden ser escolaritzats», etcètera. Demanam que això sigui real, aplicat, evidentment no per a efectes demà, que no ho aconseguirem, però sí per demà passat, o sigui, a mitjà i a llarg termini.

Constatem dèficits de recursos als centres ordinaris per a l'escolarització inclusiva. Hi ha una insuficient disponibilitat de recursos per atendre aquestes necessitats educatives específiques des del sistema ordinaris. La dotació professional de suport –de vetlladors bàsicament– de què disposen els centres no sempre està en consonància amb l'evolució de les necessitats d'atenció que requereixen els alumnes que escolaritzen. I en l'assignació de professionals de suport no sempre es tenen en compte les prescripcions fetes des dels equips d'assessorament pedagògic o d'altres serveis educatius o de salut. Tot i que ha augmentat el nombre d'alumnat amb necessitats educatives específiques i especials, s'ha experimentat un *decrement* de la dotació d'hores de vetllador respecte del curs anterior –parlo del 2010, senyores i senyors diputats.

El síndic, davant d'això, considera que això pot provocar que hi hagi necessitats educatives especials no prou cobertes o desigualment cobertes en funció del centre d'escolarització. I demano que es revisin els procediments d'assignació d'hores de vetllador.

Dèficit en el caràcter inclusiu d'activitats complementàries. Sabem que de vegades hi ha hagut opinions que consideren les activitats complementàries com a no importants ni obligatòries. Creem un autèntic desequilibri al sistema educatiu quan aquestes activitats, més enllà de l'horari dels centres escolars –que no són, ho torno a dir, una prestació de caràcter obligatori–..., una vegada establertes en una escola, tots els alumnes han de poder-hi accedir en condicions d'igualtat, amb independència de les seves característiques personals. Els tipus de drets que tenen els alumnes amb necessitats educatives especials escolaritzats en centres d'educació especial no poden diferir respecte als drets que tenen aquests alumnes si estan escolaritzats a centres ordinaris.

Constatem dèficits en l'aplicació de la gratuïtat de l'educació, dificultats de sufragar els costos d'accés a les activitats complementàries en centres concertats, als serveis de menjador i transport escolar, i a les ofertes d'ensenyaments no obligatoris.

Constatem que el cobrament de quotes en centres concertats als alumnes per fer ús de determinats serveis escolars pot anar en detriment del que estem assenyalant. Cert que el departament estableix –també per als centres concertats– una convocatòria de subvencions, però constatem que aquests ajuts són restrictius pel que fa a l'atenció de situacions reals de precarietat econòmica, i en executar-se, aquestes famílies poden tenir..., a l'hora de sufragar els costos d'accés a determinades activitats complementàries i serveis escolars. I ho són o bé perquè només es proporcionen a alumnat amb necessitats educatives específiques, i molts alumnes en situació de pobresa severa o moderada no disposen d'aquest dictamen, o bé perquè no garanteixen la cobertura del cost total per alumne de les activitats complementàries.

Pel que fa a les sortides i colònies escolars, el Departament d'Educació també atorga a famílies d'alumnat amb necessitats educatives especials els seus ajuts, però no es cobreixen les situacions d'alumnat socioeconòmicament desfavorit que no presenta aquelles necessitats.

Això també s'il·lustra –i ho vam fer amb un informe extraordinari, que va ser discutit en aquest Parlament– en el cas del servei de menjador i de transport escolar. És il·lustratiu el fet que hi hagi famílies perceptores de beques parcials de menjador escolar que rebutgen l'ajut per impossibilitat de fer front a la resta del cost que han de sufragar, paradoxalment. I això és quelcom que vostès, si van pel sistema educatiu, poden constatar. De vegades succeeix que els centres escolars amb una concertació més alta de problemàtiques socials són els que presenten els nivells més baixos de permanència al menjador de l'alumnat, fet que, a més, pot revertir negativament sobre el seu preu, però que reverteix, segur, negativament sobre el principi d'equitat.

Vam valorar molt positivament els increments de la despesa del departament en ajuts de menjador escolar l'any 2009; s'hi van posar 15 milions d'euros més aquell any. Segons les queixes rebudes a partir de la investigació feta, el 2010 va desaparèixer, i ho considerem un error, un error de política pública.

També volem cridar l'atenció, en moments de crisi, com era el 2010 –i subratllo 2010–, que els límits de la racionalitat econòmica en la programació de l'ensenyament per l'Administració educativa de vegades poden afectar seriosament els drets. Les queixes que rebem posen de manifest que restriccions pressupostàries existents en el context actual afavoreixen que, més que mai, l'Administració educativa prioritzi els criteris de racionalitat econòmica en la gestió dels recursos i que ho faci, de vegades, per sobre d'altres criteris, com el d'equitat, que també han d'orientar la planificació educativa i l'actuació dels poders públics.

Per exemple, ho constatem en la supressió d'ofertes en centres o en barris especialment desfavorits, amb poca demanda, com va succeir l'any 2010 en determinats instituts amb batxillerats diürns i nocturns. L'activitat de la nostra institució ha estat que centres d'atenció educativa preferent amb una elevada concentració d'alumnat amb necessitats educatives es-

pecífiques han hagut de fusionar grups reduïts en un grup únic, amb ràtios ampliades, tot i que aquesta circumstància implicava la reducció de la dotació corresponent per grup i limitava les possibilitats d'atendre la diversitat existent al centre. Que no se'm digui que de vegades això es pot substituir amb l'educació a distància. La nostra pròpia experiència, recurrent a aquests centres, demostra, tant per a aquests centres com per als qui hi han estat, la importància de l'atenció personal, no substituïble amb aquell instrument tecnològicament i aparentment fàcil com és l'educació a distància.

Dèficits de provisió en l'oferta en els ensenyaments postobligatoris per combatre l'abandonament educatiu prematur. Les dades de sol·licituds no satisfetes i de places vacants aportades pel Departament d'Educació corresponents al curs 2009-2010, en el marc d'aquells expedients de queixa, indiquen que la provisió de places va deixar nombrosos joves sense accedir a l'oferta que responia als seus interessos professionals i també nombrosos joves sense opcions d'accés al sistema de formació professional, encara que fos a altres cicles formatius no desitjats, per l'existència de més sol·licituds no satisfetes que no pas vacants. El síndic demana que l'Administració educativa continuï amb els esforços de desplegament de l'oferta educativa de formació professional.

I començaré amb dèficits en les garanties de drets i deures dels alumnes als centres escolars i en la seva regulació de convivència. Saben que sobre aquest tema també vàrem fer al seu dia –fa anys, ja– un informe monogràfic especial. És relativament freqüent que les queixes sobre presumpte assetjament escolar, *bullying*, posades en coneixement dels centres, es resolguin amb actuacions orientades a minimitzar la manifestació del conflicte més que no pas a protegir els drets dels alumnes directament implicats. De fet, el síndic constata que la negació de la situació esmentada pel centre escolar és precisament a les fases inicials, amb atribucions de conflictes generalment a suposades relacions difícils entre iguals; provoca el desplegament insuficient de mesures que protegeixen el dret a la integritat física i a la dignitat de l'alumnat presumptament assetjat. També constatem que les sancions que s'apliquen als alumnes per conducta contrària a les normes de convivència del centre no sempre segueixen els procediments previstos a l'ordenament jurídic.

I una darrera i telegràfica consideració sobre l'educació universitària: rebem queixes sobre la supressió de les quotes d'accés a la universitat per als estudiants provinents de cicles formatius de grau superior, en origen de la queixa, per una banda, per aquells com pels que estan en el mateix batxillerat.

Pel que fa a la infància, hem rebut 188 queixes, durant l'any 2010, i 483 consultes. Vull subratllar que, en la línia en què està legislant aquest Parlament, des del síndic estem treballant específicament i monogràficament el tema d'infància donant-li al mateix temps una dimensió transversal. Per això és important, tal com vostès van legislar, que sàpiguen que d'aquí a uns mesos presentarem en aquesta cambra un informe monogràfic, com diu la Llei d'oportunitats, sobre com estan

els drets de la Convenció internacional dels drets dels infants a Catalunya. I és important que la Junta per als Infants, amb tot el seu equip, continuï treballant en l'especificitat de la temàtica, també en debat i amb relació a la transversalitat d'aquesta, amb tots els departaments del Síndic de Greuges.

Vull constatar en primer lloc, abans de demanar a la presidenta que doni la paraula a l'adjunta, que continuem amb dèficits d'inversió en polítiques de lluita contra la pobresa infantil. Va sortir a l'anterior comissió, ho recordaran vostès, i van dir: «Parlem-ne a la sessió següent.» Veiem que hi han indicadors, com les dificultats per accedir a un habitatge digne, com la prevalença de l'abandonament prematur del sistema educatiu, com desigualtats d'accés a les necessitats educatives fora de l'horari lectiu, com abans he relacionat, o la correlació entre problemes de salut mental i precarietat socioeconòmica, temes molt vinculats a la pobresa infantil.

Malgrat que ens trobem en un període de contenció de despesa pública per efecte de la crisi, plantegem que les restriccions pressupostàries no haurien d'afectar la garantia de la igualtat d'oportunitats en l'àmbit de la infància. Recordin vostès què els deia el 2009, en punta de queixes; enguany, el 2010, hi ha un gruix superior. Hi han polítiques públiques que toquen finament la línia de divisió entre inclusió o exclusió que poden ser d'uns efectes molt i molt negatius per a la nostra societat.

Hi han dèficits relacionats amb les insuficiències de prestacions econòmiques destinades a la infància. Les prestacions econòmiques destinades a la infància en situació de precarietat econòmica són sovint insuficients per garantir l'accés de tot l'univers d'infants i ho veiem en dèficits tant en la gestió com en la informació.

Senyora presidenta, és ara que li demanaria que continués l'adjunta per als drets dels infants.

La presidenta

Té la paraula la senyora Maria Jesús Larios Paterna, adjunta al síndic per a la defensa dels infants i dels adolescents. Quan vulgui.

L'adjunta al síndic per a la defensa dels infants i dels adolescents (Maria Jesús Larios Paterna)

Moltes gràcies. Bon dia. Bé, en matèria de protecció a la infància remarcar una sèrie de problemàtiques constatades l'any 2010. Una fa referència a les famílies, a l'entorn dels acolliments familiars, famílies acollidores. Hem constatat que algunes famílies acollidores tenen la percepció d'una manca de suport i acompanyament per part de l'Administració, la qual cosa, doncs, no només dificulta el desenvolupament d'aquesta responsabilitat, sinó que també afecta negativament la qualitat de l'acolliment, per tant, l'atenció i la cura que reben els infants.

Queixes que fan referència a diferents circumstàncies: mancances en la informació que reben aquestes famílies sobre el que implica l'acolliment i sobre, doncs,

les prestacions i ajuts que existeixen; retards en la resolució que els atorga la guarda, la qual cosa els genera problemes per a determinats tràmits; excessiva burocratització per a autorització de sortides; rigidesa del règim de visites amb les famílies biològiques, entre d'altres.

Des del síndic el que ha insistit, com ja es va fer en l'informe Protecció a la infància en situació de risc social, presentat en aquest Parlament, que ja constava aquestes mancances..., la necessitat que l'Administració faci els màxims esforços per garantir un adequat suport, orientació i acompanyament d'aquestes famílies per tal que es pugui exercir, doncs, amb plenes garanties aquesta responsabilitat.

També en matèria d'acolliments es constaten –i així s'explica en l'informe– unes mancances amb relació als acolliments d'urgència i diagnòstic per als nadons. Aquests acolliments de vegades es perllonguen més enllà del termini previst a causa de la durada de l'elaboració de l'informe i de la presa de resolució administrativa, la qual cosa fa que es derivin conseqüències negatives per a aquest recurs, que en si és molt positiu. Aquestes conseqüències, doncs, poden ser la generació d'un vincle afectiu dels nadons amb relació a aquestes famílies i també de vegades l'abandonament d'aquestes famílies. El síndic va proposar en resolucions anteriors la signatura d'un protocol entre DGAIA i l'ICAA per tramitar aquests acolliments de manera ràpida i prioritària per evitar aquestes circumstàncies. Aquesta qüestió no va ser acceptada.

Altres qüestions. En matèria del sistema protector, també alguns dèficits en el proveïment del recurs de protecció, eh? L'informe, com en altres ocasions, palesa les situacions que es generen en ocasions en l'exercici de la funció protectora relatives a infants amb una proposta de tutela administrativa i un recurs de protecció que no pot ser immediatament executat per determinades mancances en els recursos existents. Una d'aquestes és la insuficiència de recursos alternatius a la institucionalització, com ara les famílies acollidores, la qual cosa provoca desajustos en la idoneïtat de les propostes que es formulen, provoca desajustos en els temps d'espera a l'execució d'aquestes propostes i provoca, entre d'altres, doncs, desajustos com una excessiva durada de l'estada en els centres.

En aquest sentit, les queixes poden fer referència, doncs, a infants tutelats per l'Administració pendents d'ingressar en un CRAE –centre residencial d'acció educativa–; infants residents en CRAE i que no tenen plaça en un centre d'acció educativa intensiva –que hi ha manca de places–, o infants en un centre d'acollida que estan pendents d'ingressar en un CRAE o en un CREI. Aquestes mancances ja van ser denunciades també a l'informe extraordinari a què abans he fet referència, presentat el 2008, sobre la situació de la infància en alt risc social. I davant de la possible persistència d'alguns d'aquests dèficits, durant l'any 2010 el síndic ha obert una actuació d'ofici per fer el seguiment de les recomanacions contingudes en aquell informe i per la situació constatada en aquell informe, on es demanen, doncs, diverses informacions sobre

l'evolució del nombre de famílies acollidores, l'evolució de places residencials, entre d'altres qüestions.

També en matèria de sistema protector, pel que fa a la qualitat de la funció protectora en l'informe es constata –i el síndic així ho ha fet arribar a l'Administració– la necessitat, que està pendent encara, d'una regulació detallada dels drets dels infants en centres en una norma jurídica d'abast general, una norma jurídica que reguli aquests drets i deures de manera exhaustiva i que també reguli aspectes de funcionament dels centres, que poden comportar, en la mesura que no estiguin regulats adequadament i amb plenes garanties, unes limitacions d'aquests drets. Si bé és cert que l'any passat, el mes d'octubre, es va presentar la Carta de drets dels nens i nenes –infants– en centres... I, en aquest sentit, és positiu i aquesta carta va recollir allò que la DGAIA considerava els aspectes més rellevants dels infants en centres; per tant, no té caràcter exhaustiu aquesta carta. Per tant, el síndic insisteix en la necessitat d'una regulació exhaustiva, detallada i, a més, amb una norma jurídica d'abast general, que és la manera de garantir de manera plena jurídicament aquests drets.

I, ja per acabar la meua intervenció, hem de destacar la qüestió de l'afectació de les prestacions o pensions de què són beneficiaris els infants, adolescents tutelats per l'Administració. Aquesta mesura està prevista a la disposició addicional setena de la Llei 14/2010, de drets i oportunitats en la infància i l'adolescència. Aquesta mesura preveu que «l'import de les prestacions o les pensions de què són beneficiaris els infants o adolescents que estan sota mesures» –i estic llegint l'article, literalment– «de tutela o guarda a càrrec de l'entitat tutelar resta afectat a subvenir a les despeses derivades de l'atenció del servei públic que reben». Aquesta afectació introduïda per la llei..., val a dir que, com vostès deuen saber, els infants que es troben sota la tutela de l'Administració són perceptors d'una pensió no contributiva de la Seguretat Social; aquesta pensió era administrada per la DGAIA, com a entitat que exerceix les funcions tutelars respecte a aquests menors, i era acumulada i posteriorment transferida íntegrament als infants perceptors en el moment d'assolir la majoria d'edat.

Amb l'adopció d'aquesta mesura els menors deixen de percebre aquestes quanties i el síndic ha demanat informació al Departament d'Acció Social i Ciutadania sobre aquest assumpte –està pendent de rebre una resposta– i amb tot, doncs, com es constata a l'informe, preocupa l'impacte d'una mesura que minva els ingressos ja per si minso d'un col·lectiu d'infants en situació de gran vulnerabilitat.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies. A continuació té la paraula el síndic per continuar el seu informe. Gràcies.

El síndic de greuges

Sí, dues consideracions finals sobre infància, una sobre espais d'atenció i l'altra sobre els menors immi-

grants no acompanyats. Els més veterans deuen recordar que aquest síndic va emprendre investigacions sobre els espais de detenció de menors que hi havia al seu dia al carrer Roger de Flor i vàrem cridar l'atenció sobre les condicions que hi havia en aquells espais i la barreja que s'hi produïa. Se'ns responia que amb la Ciutat de la Justícia això ho superaríem. Podrem constatar alguns avenços significatius, però molt serenament; no s'ha aprofitat l'ocasió d'una construcció de bell nou com és la Ciutat de la Justícia per solucionar conceptualment i materialment aquest problema.

Avui a la Ciutat de la Justícia –i dic «avui», i els ho podria dir fins i tot amb dades i precisions; més n'hi ha a l'informe del 2010 per què dir «avui»–, dins de les mateixes instal·lacions, malgrat que en cel·les separades però contigües, hi han infants de reforma i infants de protecció. I és un greu error. Van en circuits que poden ser coincidents i de vegades fins i tot es produeixen estades més llargues del que és desitjable i amb aquesta coincidència. I excuso relatar-los fins i tot les condicions materials que s'ofereixen tant als uns com als altres, quant a espais vitals, sigui per a molt curta o molt llarga estada en aquest espai. Ho torno a dir: és una ciutat recentment inaugurada i lamento haver de dir que no s'ha tingut en compte a l'hora de produir-la quelcom que implicaria una radical separació entre una dimensió i l'altra, a part d'una millora de les condicions d'atenció.

I la segona reflexió és sobre els joves estrangers no acompanyats, sobre els quals també el seu dia vàrem fer un informe monogràfic. Hem creat uns llimbs, uns llimbs legals, on hi han uns joves que no sabem si són menors o no són menors i qui els ha d'atendre. Hem entrat en una discussió, al nostre entendre, sobrer sobre la validesa de proves mèdiques, que fins i tot ja algun magistrat ha començat a posar en dubte. Hem posat en dubte documentacions oficials d'estats, de vegades sembla com si ens volguéssim espolsar del damunt la problemàtica de fer la tutela immediata i la protecció, i creiem que això és quelcom que hauria de ser agafat amb molta força per part de l'Administració.

Faria unes darreres reflexions, brevíssimes, sobre l'apartat de cultura i llengua. Tenim 61 queixes en aquest apartat, 164 consultes. Específicament sobre llengua, 47 queixes sobre 6.000 i escaig queixes a Catalunya l'any 2010, i 123 consultes. El síndic diu solemnement que la normalització lingüística a Catalunya i la seva convivència és un tresor que hauríem de protegir amb tots els sentits de l'especificitat d'aquest país. Tenim unes proporcions similars cada any en aquesta nimietat de nombre de queixes si afecten catalanoparlants o castellanoparlants.

Voldria subratllar només dues dades: pel que fa a la informació complementària de senyals de trànsit, de vegades estan redactats únicament en llengua catalana i, per a la comprensió del possible infractor, s'haurien d'acompanyar amb una indicació en castellà. I voldria assenyalar també les dificultats que constatem, de forma creixent, sobre les quals... És un altre dels moments que no varen comptar en absolut amb col·laboracions amb què haurien d'haver comptat des d'altres administracions, com és el cas de la capacitat

lingüística del personal sanitari. Sabem que el Departament de Salut té programes –tenia programes– desenvolupats al respecte, però hem de saber conciliar el que és la necessitat de contractació de professionals de fora del nostre país amb el dret a l'ús de les dues llengües en aquest país. Ningú pot ser obligat a parlar en castellà en un centre sanitari, i això ho hauríem d'evitar.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Moltes gràcies, síndic. A continuació tindran la paraula els representants dels diferents grups polítics. En primer lloc, l'honorable senyora Marina Geli i Fàbrega, com a portaveu del Grup Parlamentari Socialista. Quan vulgui.

Marina Geli i Fàbrega

Moltes gràcies, presidenta. Mesa, síndic, equip, de nou el seu informe dels temes que avui ens ocupen aporta constatacions i alhora debats molt importants. El primer, en el bloc d'educació, voldríem recalcar des del nostre grup aquest debat que vostè planteja en el seu informe i que avui ens ha plantejat, que no pot ser incompatible, però, que hi ha fragilitat i hi ha debat públic i familiar entre la llibertat d'elecció de centre i l'equitat; hi afegiria una altra qüestió, que és la qualitat.

A diferència, potser, de salut –i per això li ho demanava i és una pregunta–, el debat de seleccionar risc..., és a dir, el sector sanitari en general té assignada una població, igual que el sector educatiu, i també es permet canviar de centre. De fet, és molt rar que la gent canviï de centre perquè aquí prima la proximitat i, a més, prima l'itinerari del mateix pacient per la jerarquització del tipus de malaltia. Per tant, el debat en educació, que és un debat importantíssim, eh?, perquè..., encara que la Llei d'educació de Catalunya consolida un servei públic d'educació, indistintament de la titularitat, hi ha alguns aspectes de finançament que vostè ha comentat, de diferencial de finançament. En el sector concertat, en el sector educatiu es permet que els pares..., o els pares paguen quotes més importants que en el sector de titularitat pública. Aquest és un debat totalment transcendent per a la població pels canvis poblacionals. I la pregunta és: podem aprofundir més en aquest debat, i més llum, amb relació al dret dels pares i les famílies a escollir i al dret dels nens i nenes a la qualitat final de tots i cadascun –no d'una minoria, de tots i cadascun a la qualitat final? Aquest és un dels debats més importants.

Ha parlat poc de..., i, en canvi... –per manca de temps, segur–, de models d'èxit, diríem, de zonificació o de comissions d'escolarització. La clau seria o és aprofundir en el pacte entre municipi, comunitat educativa i Departament d'Educació –Departament d'Ensenyament actualment? Com hem d'aprofundir? Què prima, el dret del centre a finançar-se per recursos públics o les normes que hi han de percentatge, com vostè deia, de redistribució de nens i nenes, de nois i noies amb necessitats educatives especials?

El segon element és el finançament. És evident que el finançament del sector concertat és menor que el finançament del sector de titularitat pública, eh?, i això genera greuges, tant greuges per al mateix sector educatiu, tot i que es van corregint, com també, per descomptat, per a les famílies.

I una pregunta que no ha sortit o, en tot cas, no hem sabut traduir del seu informe. Vostè diu en el seu informe que hi han famílies que no tenen la mateixa informació per decidir en igualtat de condicions la millor escola per als seus fills. És així. L'ideari religiós vostè creu que és un element important a l'hora de no escollir determinat tipus d'escola concertada? I al contrari, també, escoles concertades creuen vostès que rebutgen o no rebutgen..., on la relació normal família-escola o família-institut...? Aquest és un element important o no, o no ho és un element...? Tant parlo de la diversitat religiosa, eh?, com de l'ideari religiós catòlic d'una part important de les escoles concertades al nostre país.

Tenen algunes dades amb relació...? Perquè potser, senyor síndic –ho vam dir a la seva anterior compareixença–, el 2011, quan vostès facin el seu informe caldria tenir una mirada de la pobresa amb relació a l'atur i a la crisi econòmica i també a la menor disponibilitat de recursos econòmics de les administracions. Però el més important segurament seria agregar totes les seves dades, quins són els resultats de fracàs escolar si augmenta la pobresa, quins són els resultats en salut perquè ha augmentat evidentment la pobresa, òbviament, perquè tenim un atur molt important, etcètera, eh? Perquè jo crec que s'hi ha de posar ciència i jo crec que les administracions han fet un esforç malgrat les mancances.

Algunes dades que vostès comentaven. Ja passo també a un apunt..., perquè és curiós, avui hem parlat més que mai de pobresa amb relació, per exemple, als infants, o amb relació, com vostè deia, a la dificultat d'ajuts de menjador, etcètera. Els ajuts de menjador van passar, eh?, de 18 milions d'euros a 43 milions d'euros el 2010, però el nombre d'alumnes que els reben ha passat de 36.000 a 85.000. Ho dic, això, perquè poden haver-hi mancances, però s'està fent un esforç i es continuarà aquest any, n'estic absolutament convençuda, amb aquests elements que són ajuts d'urgència social, eh?, que són partides ampliables, com vostès saben.

I amb relació a la infància –més enllà de la protecció, que ara en parlaré–, l'element de la pobresa infantil. Tenim, per sort, un servei públic en educació amb l'accés universal, un servei sanitari d'accés universal, que jo crec que són els dos elements on pivota que la vulnerabilitat de la infància en la pobresa sigui menor.

Creuar, senyor síndic, renda mínima d'inserció amb pobresa. Hem passat de 25.000 a 49.000, eh?, la renda mínima d'inserció; o Secretaria d'Habitatge, de 65 milions d'euros a 350 milions d'euros; els ajuts a les famílies, d'habitatge, de 58.000 a 160.000. No és que li agradi a cap govern, és fruit de la pobresa. Perquè vostès han posat en relació amb la infància el tema de l'habitatge, evidentment, i de la manca d'ingres-

sos com a elements importants. Ho dic, això, perquè necessitem veure si el que es fa millora o podríem fer altres coses, perquè aquesta serà la clau d'aquest any i, jo crec, dels propers anys, mentre, especialment, duri l'atur que tenim, eh?, perquè aquest és l'element substantiu.

La Llei d'infància vigent, la llei de 2010, és evident que ha d'acabar de concretar tots aquests elements que, en forma de queixes o en forma d'informe, vostès expressaven; el debat sobre com podríem –i és una pregunta– incentivar els acolliments familiars –no només millorar els circuits, que és evident. No hi ha un debat jurídic aquí; aquí també hi ha un debat jurídic a part d'un debat, evidentment, de l'Administració. Hi ha molts països que no tenen centres residencials pràcticament, ja ho saben; els països nòrdics, fonamentalment, on les polítiques de protecció de la infància evidentment són famílies remunerades, eh?, en què se'ls remunera, com aquí, eh?

Perquè aquest és un debat que tenim a Catalunya des de fa molts anys, tot i que les administracions han volgut passar... que tot nen tingui una família; si no tenia la seva família pròpia o, si té la seva família pròpia, compatibilitzar-ho amb la família d'acolliment. Però, en canvi, és curiós, malgrat campanyes d'insistència, tenim una cultura difícil, i per això tenim més nens en centres –parlo de protecció, eh?– o amb mesures cautelars. Però aquí jo crec que també hi ha un debat jurídic que volia saber si vostès expressen..., si les queixes són més de l'administració competent en protecció o també de processos jurídic, que són lents o indefinits, perquè a mi em sembla que hi han les dues coses, poden haver-hi les dues coses. Però, més enllà d'això, per què..., en aquesta idea que tots els nens visquin en família d'acollida, la família pròpia o compaginant les dues. Jo crec que aquest és un element importantíssim.

Estarem en el mateix que deia, senyor síndic, de veure com podem millorar la separació o el tracte diferent entre reforma i protecció. Aquest és un tema que coneixem molt bé i en el qual hem d'insistir, i hem d'insistir..., que hem de veure els circuits de per què això encara passa, no només amb la nova Ciutat de la Justícia; quins són els elements bàsics per diferenciar bé els circuits, diríem, d'uns nens o els altres.

I, finalment, m'ha agradat molt escoltar la seva frase de constatació que a vegades parlem molt públicament de temes que no generen un debat important, que al nostre país la convivència entre el català i el castellà en termes generals no provoca problemes, eh?, més enllà, com vostè deia, de la capacitat lingüística en el cas de salut, en alguns casos que jo diria que són minoria, tot i que es fan cursos de català a totes les persones que treballen per a l'Administració –i també evidentment l'Administració sanitària, no? Però molt poques queixes amb relació a la llengua –molt poques–, i encara més del català que del castellà, segons les persones que s'adrecen a vostès; això segurament potser no té significació estadística, però el més important és que hi ha poques queixes. Almenys no és percebut aquest tema com un tema important.

Ho deixàrem aquí, en aquesta intervenció, i reprendríem... I expressem des del nostre grup, potser, que amb una mirada transversal de l'informe del 2010, de crisi econòmica, pobresa i polítiques públiques, amb relació per exemple a una comparació de l'any 2006, que era un any de pràcticament, dèiem –encara que no era així–, plena ocupació, eh?, és a dir, això ens donaria potser llum per analitzar el 2011, eh? I crec que aquest és un tema molt important perquè, així com els vam dir a l'anterior sessió molt poques queixes amb relació a l'atur, en canvi s'expressen de moltes altres maneres perquè les persones no s'adrecen al síndic per qüestions de feina perquè pensen que el síndic no pot resoldre-les o que l'Administració no pot donar-los feina, eh? Però, en canvi, l'expressió de la crisi i de com fem prevenció de la pobresa i de la fractura social s'expressa en els capítols que vostès tenen, eh? I, per tant, potser comparar la mirada dic del 2006 –per dir, 2005 o 2006– amb la mirada de 2010 permetria analitzar debats que vindran quan vostès presentin l'informe de l'any 2011.

Moltes gràcies, presidenta.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. Ara té la paraula, en representació, com a portaveu del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la il·lustre senyora Dolors Montserrat.

M. Dolors Montserrat i Culleré

Moltes gràcies, senyora presidenta. Benvingut, honorable síndic, i evidentment tot l'equip: el síndic adjunt, el senyor Sánchez, i també la senyora Larios, així com tots els membres que posteriorment s'afegiran a tots nosaltres i les persones que l'acompanyen el dia d'avui.

A mi permeti'm que li digui una cosa: l'informe al Parlament que vostè fa és extraordinari en l'aspecte que està tan ben explicat, tan ben documentat –en la passada comissió li ho vàrem comentar, no?–, perquè, doncs, tens tots els percentatges i ho tens molt clar, i finalment a cada un tens l'opinió que vostè trasllada, comenta que s'hauria de portar a terme per tal de millorar cada un dels punts que vostè va tocant, dels catorze blocs, per dir-ho d'una manera, que vostè va desenvolupant. Per tant, jo m'he centrat més en aquells aspectes en què necessito un aclariment, perquè és evident que li faig costat en moltes de les qüestions que vostè ens comenta. Però sí que em queden alguns dubtes que, doncs, li volia traslladar.

Ens ha parlat sobre la cultura i la llengua. És cert que hi han menys queixes sobre les llengües, el català i el castellà; enguany hem vist més, doncs, queixes sobre el català i jo crec que qualsevol queixa és per posar-hi un punt i mirar-nos-ho bé per allò de dir que hem d'ajudar i col·laborar que els drets de les persones que tinguin..., per poder-se expressar a casa nostra amb les dues llengües cooficials, com són el català i el castellà. I un exemple clar, doncs, són els senyals de trànsit. Vostè crec que ha tocat un punt que alguns grups parlamentaris al llarg de diverses legislatures havíem

notat, i ja no és tant pel dret, que també, del català i el castellà, perquè siguin al màxim de llegibles i intel·ligibles, etcètera, sinó pels temes de seguretat. Vostè sap que hi ha una allau..., de vegades et trobes en segons quins indrets que hi ha una allau d'informació que fins i tot despista aquell conductor que en aquells moments no sap exactament si ha d'agafar la dreta, l'esquerra, el centre d'una rotonda o si vertaderament hi ha totes les indicacions degudes.

Per tant, crec que toca un tema clau, important, i també de seguretat viària a casa nostra, que en altres indrets d'Espanya, d'altres comunitats autònomes veus com estan amb les dues llengües. I, per tant, aquí sí que li haig de dir que nosaltres ja hem fet una proposta, seguint les seves recomanacions, tan bon punt ho vam veure en el seu informe, així com en d'altres ocasions havíem fet.

Em refereixo ara a l'educació i a la infància. És evident que el seu informe, senyor síndic, té un punt de partida, perquè parla del 2010. Vostè ho recalca constantment; parla del 2010 –el 2010, el 2010...–, però és evident que és el punt de partida per saber exactament d'on venim i què és tot allò que és millorable, com molt bé vostè ens recomana. Perquè vostè el que fa són recomanacions a la màxima institució, que és el Parlament de Catalunya, i en tant que representants hi som per poder ajudar i col·laborar perquè l'Administració, en aquest cas autonòmica –també aquells que, doncs, també estem en les administracions locals–, puguem reconduir i millorar de cara a un futur.

A mi em preocupa, de la infància i de l'educació, que són potser les persones, els nens i nenes, no?... –que l'impacte el rep la família, però també el reben els mateixos infants–, quan parlem de les desigualtats en l'ensenyament, les desigualtats econòmiques en el sistema educatiu. I aquí sí que, de cara al futur informe a desenvolupar en el Ple, doncs jo m'he anotat unes quantes qüestions cabdals.

Quan vostè parla d'aquella recomanació dels 15 milions d'euros de l'any 2009 respecte al curs anterior, que era el 2008, que van permetre augmentar els trenta mil beneficiaris..., però molt bé vostè ha dit que enguany, o millor dit, el 2010, aquesta partida pressupostària no hi era. I vostè diu que segurament, o ho creu, la causa van ser les restriccions pressupostàries perquè no s'havia concedit. Creu vostè que les restriccions pressupostàries es van portar a terme? Perquè de boca se'n va fer molta, però de realitat, crec, senyor síndic, que no va ser en totes les matèries, i menys en aquesta. Per tant, crec que sí que es podia haver solucionat aquesta qüestió per tal que els nens i nenes, especialment en els ajuts als menjadors, haguessin pogut també tenir una partida pressupostària important de cara al 2010.

I, parlant de la infància, jo crec que vostè ho desxifra amb una frase, que diu: «La infància és el grup d'edat que més ha vist augmentar la seva precarietat econòmica per l'efecte de la crisi econòmica.» És evident que aquí sí que ens hi podríem aturar i podríem fins i tot potser demanar-li o un debat o un informe a part en el qual ens indiqui claríssimament cap a on ha ca-

minat tota aquesta crisi, en fer molt de mal de cara a la pobresa i a l'exclusió social, de manera especial en els nens i nenes.

Però, fixi-s'hi, en educació i recerca vostè té 20 actuacions d'ofici i en l'informe ens diu que 16 encara estan en tràmit. I en la infància i l'adolescència vostè ens diu que les actuacions d'ofici van ser 41, i 24 encara estan en tràmit; és el 50 per cent –és més del 50 per cent. Què està passant? Què creu que ha passat que no hagin respost o no hagi tingut vostè més celebritat per part de l'Administració a donar resposta o que vostè pogués tancar aquestes actuacions d'ofici? Perquè jo penso: no sé si sap vostè, senyor síndic, que a molts grups parlamentaris ens van quedar centenars i centenars de preguntes parlamentàries per respondre en la passada legislatura, als diputats. I ens van quedar no diré centenars, però moltíssimes i moltíssimes propostes de resolució que anaven encaminades al que vostè sempre ens diu o ens indica que podria ser una bona gestió per fer per part del Parlament de Catalunya i totes varen obtenir un no. Podria ser que es vinculés una cosa amb l'altra? Perquè m'estranya molt que, de les 121 actuacions d'ofici, els apartats on més n'hi han siguin educació i recerca i la infància, els més vulnerables, per dir-ho d'una manera. I els més vulnerables són els que han tingut menys resposta en la tramitació per vostè poder tancar l'actuació d'ofici.

Jo no afegiria altra cosa en aquest primer apartat, sinó poder conèixer aquestes qüestions. I, com sempre, doncs, agrair-li el seu afegit que ens ha comentat de paraula del seu extraordinari informe.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. Ara té la paraula el portaveu del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds, l'honorable senyor... (*Veus de fons.*) Perdó, no tinc... (*Veus de fons.*) Mercè Civit, té la paraula. Tenia aquí que era el diputat Salvador Milà.

Mercè Civit Illa

Gràcies. Sí, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa parlaria jo. Bé, en primer lloc agrair al síndic el seu informe. Ell ens fa una fotografia de quines són les deficiències en els àmbits dels serveis públics, no?, que hi han i que en aquests temes són importantíssims ensenyament, infància i cultura.

Dir que és important el debat sobre l'ensenyament. Sobretot nosaltres tenim el Pacte nacional per l'educació i la Llei d'educació de Catalunya, que estableixen clarament la igualtat de drets i la igualtat entre l'escola pública i l'escola concertada, i la igualtat d'oportunitats. Però també és cert, com vostè situa en l'informe, que segurament hi han certs desequilibris entre la igualtat de tots els infants per accedir a una escola o a una altra, i sobretot el que vostè planteja és el dret a escollir escola, la llibertat d'elecció, i que això podria fer, doncs, no...?, es podria contraposar en alguns moments a l'equitat del sistema. Vull dir, el debat és important –el debat és important.

Clar, miri, jo, si penso en Finlàndia, on el 90 per cent d'escoles són públiques i totes són de qualitat, no hi ha un problema d'elecció, perquè qualsevol ciutadà pot anar a qualsevol escola i està satisfet en aquella escola. El problema és quan no totes les escoles són iguals; n'hi han unes en què els ciutadans tenen la percepció que volen escollir aquesta o l'altra escola perquè creuen que és de més qualitat i no volen anar en una altra perquè creuen que és de menys qualitat, o perquè els infants que van en aquella escola, doncs, són nascuts aquí o són nascuts en un altre àmbit. I crec que aquest és el problema fonamental. Una, garantir la igualtat de l'ensenyament en qualsevol escola: la qualitat, en un moment en què totes les escoles, tant siguin públiques com concertades, no seria un problema. A més a més, nosaltres creiem que això sobretot qui ho pot fer és l'escola pública.

I, després, per una altra banda, el que vostè comentava, millorar els processos, no?, de selecció i admissió en les escoles. Perquè, a més a més, vostè també diu una cosa, o l'informe diu una cosa: és que les classes mitjanes són les que tenen més informació i poden decidir quina escola volen, i les famílies possiblement amb més dificultats, doncs, no tenen tanta informació i, per tant, qualsevol escola pot anar bé. A més a més, amb aquestes diferències, també hi ha un altre element que situen, que és tot el tema de les activitats que se'n podrien dir «extraescolars» o altres activitats que són les que es paguen, que això també genera una diferència. Clar, una família amb molt pocs recursos anirà a una escola on no tingui l'elecció, on no hagi de pagar res fora del que són els llibres, no? I això també fa una segregació, perquè determinades famílies aniran a una escola i unes altres aniran a una altra.

En aquest sentit també, per igualar l'ensenyament tant en la pública com en la concertada, en el darrer temps es va implantar el que era la sisena hora perquè tots els alumnes tinguessin el mateix horari escolar. Sembla que igualment aquesta sisena hora desapareix. Llavors, si vostè creu que aquesta va ser una mesura bona –i ja sabem que no és a l'informe del 2010; possiblement ho podem veure en el del 2011–, si aquesta mesura podria, no?, fer més segregació entre una escola..., o més diferències entre una escola i l'altra. Perquè, evidentment, apostar per l'educació dels infants és apostar pel futur. I és en aquest sentit, doncs, que tot el que siguin ajudes de beques de menjador, del transport, ajudes d'activitats extraescolars o d'activitats que faci la mateixa escola, això és important per tindre la igualtat entre totes les criatures.

I, a partir d'aquí, passaria al que seria el tema de la infància. Evidentment apostar en això també és prevenir. I vostè comentava l'increment de la infància pobra o dels infants en pobresa. Una pregunta, perquè potser estic equivocada, no? El mes d'octubre van sortir unes dades sobre la pobresa infantil a l'Estat espanyol i Catalunya estava, o sigui, per sobre de «menys pobres» de la mitjana de l'Estat. Pel que vostè diu en el seu informe, sembla que no sigui així. Jo no ho sé, vull dir, no he fet cap estudi, però sí que em va cridar l'atenció aquell estudi que es va publicar. Em sembla que era la

segona comunitat autònoma de menys pobresa infantil. Bé, era per saber si estava bé o estava equivocada.

I, en aquest sentit, comentar que, evidentment, totes les polítiques que es puguin fer de prevenció de la pobresa en una època de crisi són importants, perquè no únicament és això, sinó perquè segurament el tema de l'acolliment també és prevenció. Aquest informe crec que és el primer en què no ha sortit o no hi he sabut veure cap problema amb adopcions; vol dir perquè també eren..., tant el tema d'acollida com el tema d'adopcions han sortit reiteradament en tots els informes, i..., bé, celebri que en aquest informe no surti, perquè això vol dir que s'està treballant en aquest darrer període millor tota la qüestió de les adopcions.

Vejam, torno al tema de l'acolliment, perquè també és prevenció, abans d'anar als centres; jo crec que els centres són el darrer recurs. Que encara hi han dificultats, com vostè comenta en el seu informe, però sí que és cert que en els darrers anys es va ampliar a diversos centres, però segurament... Llavors, quines polítiques –vostè ha fet algunes propostes– per poder fomentar el tema de l'acollida, no? Vull dir, tant en el tema dels procediments administratius, el paper de la DGAIA, etcètera, com també en el de tenir famílies acollidores. Perquè hi han famílies que estan per adopció, però segurament el paper de la família acollidora..., s'havia fet algunes campanyes en el tema d'adopcions; no sé si en el tema de la família acollidora n'hi han suficients o sí que n'hi han, però és pels processos administratius que es tiren endarrere.

Finalment, dues coses. Compartim la queixa..., i, bé, veurem què és el que es pot fer en els espais d'atenció de menors, amb diferència dels que són de preventius dels que són..., vejam, els que han detingut dels que són d'acollida, eh? Vull dir, tant en uns com en els altres, de protecció dels que han estat detinguts, segurament haurien de ser dos espais diferents. Aquesta mesura la recollim. I, en tot cas, nosaltres estarem vigilants en els propers pressupostos, perquè totes aquestes queixes que surten del 2010, sobretot del que són ajuts a la infància i les polítiques de serveis d'atenció a la infància..., doncs, en una època d'austeritat compartim que no han de tindre gaires o pràcticament cap rebaixa, no?

I, finalment, el tema de la llengua. Bé, poca cosa a dir. L'únic, compartim que evidentment el nostre país té una bona normalització lingüística, que les dues llengües conviuen força bé a Catalunya i que, en tot cas, el que s'han de millorar són les petites irregularitats que puguin haver-hi en l'accés de les dues llengües.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada. Té la paraula el portaveu del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Pere Bosch.

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyora presidenta. Donar la benvinguda, lògicament, al síndic i a tots els membres del

Síndic de Greuges que l'acompanyen. En tot cas, nosaltres volíem plantejar, tenint en compte que el temps és molt breu, diferents qüestions, diferents interrogants que ens ha suscitat la seva intervenció i també la de l'adjunta sobre tema d'educació, sobre tema d'infància, sobre tema de cultura. Començaré pel final.

Home, no deixa de resultar sorprenent –i no dic que sigui responsabilitat del síndic, eh?; ho dic com a lectura, diguem-ne, de baròmetre de la societat– que només hi hagin cinquanta-cinc actuacions en matèria de cultura. I vull fer una reflexió. Ho repeteixo, eh?, no és lògicament responsabilitat del síndic. Què passa? Preocupa o genera poques queixes la cultura en el país? És un problema que contrasta probablement amb el que s'esdevé en altres llocs. No hi han queixes relacionades amb biblioteques, amb accés a centres, diguem-ne, de cultura, amb accés a arxius, amb accés a la informació històrica? La meua pregunta és: què passa? Quin és el factor que ens podria explicar aquest volum, diguem-ne, reduït de queixes al voltant de la cultura? I no dic que l'hàgim d'estimular, però sí que voldria saber, aquestes específiques de cinquanta-cinc, més o menys a quins temes corresponen, tenint en compte que no n'hi ha cap de seleccionada en l'informe que vostè ens ha presentat.

Dues referències sobre el tema d'educació. Vostè ha plantejat temes que susciten un debat molt intens en aquest espai i, a més a més, cita també un cas, el cas de l'ajuntament i del municipi de Roses –em sembla que és un cas prou significatiu–, i jo voldria plantejar-li dues qüestions. La primera: hi ha una frase que apareix en l'informe que m'ha resultat prou il·lustrativa i fa referència a aquells que es queixen i a aquells que no es queixen. Vostè diu, o es diu en l'informe: «La pressió que exerceixen els grups socials que reclamen més marges de llibertat d'elecció escolar..., són més elevats que la que poden exercir els grups socials que són segregats en determinades escoles.» Em sembla significatiu i és una lectura que tots plegats, al meu entendre, hauríem de tenir molt en compte. O sigui, es queixen segurament aquells que no poden triar l'escola i que al capdavant l'acabaran triant perquè poden recórrer sempre al que és l'oferta privada, que no pas aquells que al final els acabem situant en una escola que no seria la seva. Em sembla significatiu.

I, en tot cas, voldria plantejar: aquest és un fenomen –i vostè ho esmenta en l'informe– que diferents ajuntaments han abordat des d'una perspectiva valenta. Vostè esmenta el cas de Mataró, esmenta el cas de Vic, el cas d'Olot; són ajuntaments de color polític divers. I la pregunta és: seríem capaços o consideraria el síndic convenient que a nivell de Catalunya plantegéssim una solució efectiva, que abastés tot el territori? Ho dic en la mesura que solucions d'aquest tipus, de caire municipal, acaben provocant al final distorsions en el sistema; per exemple, doncs, que hi han persones que acaben utilitzant els centres educatius privats per defugir el contacte amb una realitat que és la que tenim en aquests moments. Nosaltres creiem que, en tot cas, en aquests moments és més que necessari que el país funcioni com un tot i que apliquem mesures que,

ho repeteixo, no només impliquen ajuntaments específics, sinó el conjunt del país.

Una pregunta també sobre el tema –dues preguntes– d'infància. Quan l'adjunta plantejava el tema de l'acompanyament de les famílies acollidores no m'ha quedat clar..., ho dic més que res com a incapacitat de comprensió que no pas per altra cosa. Vostè plantejava una sèrie de problemes derivats sobretot de l'accés a la informació, de burocràcia, i jo tenia entès..., o voldria que em digués si també hi han problemes a nivell del que és l'acompanyament quotidià, és a dir, si les famílies a l'hora de fer l'acolliment se senten prou acompanyades en tot el procés d'acolliment o si és «simplement» –«simplement» entre cometes, perquè lògicament també són temes prou importants– en allò que fa referència a les visites de la família biològica, el tema de... No sé si m'he expressat de forma, diguem-ne, correcta, però en definitiva seria si hi ha un acompanyament al llarg de tot el procés a nivell del que ha de ser el suport psicopedagògic a la família, etcètera.

Segona qüestió al voltant del tema de la infància. Em sembla també rellevant... –ho ha plantejat algun altre grup parlamentari. Què ha de ser...? Segurament el Síndic de Greuges tampoc té una vareta màgica per a aquest tema, però sí que tenim experiències en altres llocs. Quina ha de ser la mesura que ens permeti superar el que hi ha en aquests moments, que és probablement una certa saturació dels centres, dels CRAE, i que passaria segurament per potenciar allò que són les famílies acollidores? És, per exemple, l'acolliment professional, un que s'ha començat a implementar en aquests últims anys al país, una possible solució? O hem de tenir una fórmula mixta? Quina ha de ser, en definitiva, la fórmula que es planteja en aquest sentit?

I una última reflexió al voltant de la llengua. La veritat és que em sembla prou il·lustratiu l'escàs nombre de queixes sobre llengua. El que segurament seria desitjable és que altres grups parlamentaris que estan representats en aquesta cambra i que han fet probablement bandera d'aquesta qüestió en prenguessin bona nota, bona nota que el conjunt dels ciutadans no tenen problemes amb la llengua i en canvi sí que n'hi han que els volen crear de forma pràcticament artificiosa.

Moltes gràcies.

La presidenta

Sí, gràcies, diputat. Ara té la paraula la portaveu del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre senyora Maria Dolors Rovirola i Coromí.

Maria Dolors Rovirola i Coromí

Gràcies, senyora presidenta. Primer de tot, i en nom del nostre Grup de Convergència i Unió, donar, doncs, la benvinguda al síndic i a tots els seus acompanyants.

Passarem al primer bloc, que és el d'ensenyament, abans dit d'«educació i recerca». Una de les principals queixes és el tema de la llibertat d'educació escolar. Textualment l'informe admet que «la voluntat

d'escolaritzar els fills i filles a l'escola que més s'ajusta als propis interessos o necessitats, per proximitat, qualitat, ideologia, orientació pedagògica, etcètera, provoca que molts pares, especialment els que tenen una forta identificació instrumental i expressiva amb l'escolarització, visquin la llibertat d'elecció de centre com un dret que no pot ser limitat o condicionat per un altre». És evident que aquest dret té limitacions derivades de la preexistència o no de l'oferta educativa i de les necessitats de requeriments d'un principi també fonamental, com ha dit el síndic, el de l'equitat.

Malgrat això, una de les novetats que incorpora el decret de matriculació és la introducció d'un criteri complementari en cas d'empat; concretament s'atorguen cinc punts més per a aquells alumnes que tinguin pare, mare, germans o tutors que hagin estat escolaritzats en aquell mateix centre educatiu. Sembla coherent, doncs, mantenir aquest criteri enfront d'altres criteris d'abans, que era un sorteig realment fred, que era com una simple combinació de lletres.

Una altra de les queixes, de les múltiples queixes que ha rebut el síndic és sobre la zonificació escolar. L'actual Govern és conscient de les disfuncions que això provoca a moltes famílies que han vist dificultades les seves legítimes preferències a l'hora, doncs, de portar a l'escola els seus fills i filles. Un important paquet de queixes, des d'aquest punt de vista, quantitatiu però sobretot qualitatiu té a veure amb l'alumnat amb necessitats educatives especials, com també s'hi ha referit el síndic en el seu informe, no només amb el centre escollit per les famílies, sinó també amb el conjunt de recursos –que també s'hi ha referit el síndic– per a un correcte funcionament del dia a dia, que és la dotació de vetlladors, auxiliars, etcètera.

En aquesta qüestió concreta la LEC, que va ser aprovada en aquest Parlament per una àmplia majoria parlamentària, preveu l'establiment de proporcions màximes d'alumnes amb necessitats educatives especials que poden ser escolaritzats en cada centre i, si escau, també reservar llocs que com a mínim cal destinar a aquests alumnes amb necessitats especials. Per tant, el desplegament de la LEC pot suposar una millora, molta millora en aquest apartat.

Una altra de les queixes que tenen a veure amb l'ensenyament és sobre la gratuïtat dels ensenyaments obligatoris, i tenen a veure amb certs debats a vegades no prou resolts. A les activitats complementàries, també s'hi ha referit. La informació que tenen o reben en condicions les famílies, així com les ofertes dels ensenyaments postobligatoris, que generen costos per a les famílies, són qüestions a abordar de manera molt immediata.

També és necessari abordar el suficient finançament per a tots els centres sostinguts amb fons públics, tal com està fent l'actual Govern, malgrat el context de pròrroga pressupostària i els ajustos.

També el síndic contempla queixes derivades d'una controvertida mesura de l'anterior Govern: l'eliminació de l'oferta de batxillerat nocturn, en un moment de crisi econòmica, d'escassa oferta, que moltes per-

sones volen i desitgen, doncs, poder compatibilitzar la feina i els estudis.

I finalment, doncs, no podem menys que compartir les consideracions del síndic en matèria de la seva preocupació per les elevades taxes de fracàs escolar, l'abandonament prematur dels estudis –molta gent no acaba ni l'ESO–, així com els dèficits de l'FP i dels programes de qualificació professional inicial. Precisament en aquest context el Govern ha elaborat ja les línies mestres d'un pla de xoc per eradicar el fracàs escolar. I, pel que fa referència a l'FP, s'ha aprovat el decret d'ordenació del nivell inicial, que presenta dues importants novetats: la introducció de l'anglès a tots els cicles i la possibilitat d'impulsar títols propis.

Passem a l'altre punt, que és el de la infància i l'adolescència. En aquest apartat hi ha un gruix de queixes molt important, el 75 per cent de les queixes, que afecten l'Administració autonòmica. En aquest sentit, des del Govern les polítiques de protecció a la infància i la família seran prioritàries per al Departament de Benestar Social i Família. S'està fent un esforç molt important per posar al dia el pagament pendent de la prestació universal per als infants de zero a tres anys i de zero a sis anys, en el cas de famílies monoparentals i nombroses. En aquest sentit, el conseller Cleries ja ha anunciat que s'han efectuat prop de cent mil pagaments –cent mil pagaments– pendents del 2010 i anys anteriors, del Govern tripartit.

També anunciat pel Govern, impulsarà durant aquesta legislatura una llei per a famílies monoparentals i una altra per a famílies nombroses. I es renovarà l'Observatori de la Família. El conseller Cleries té molt clar que, encara que es visqui una situació molt difícil, les polítiques socials seran el nord d'aquest Govern actual.

I, per últim, en el tema de la cultura i la llengua, només em referiré, doncs, a les queixes que fan referència al dret de l'opció lingüística, el dret que tenim tots els usuaris a escollir en quina llengua ens volem relacionar amb totes les administracions públiques. El Govern, en aquest sentit, doncs, té clar que s'ha de prestar aquest servei en totes les dues opcions de les llengües, inclosos també els serveis sanitaris, que és un conjunt de les queixes, que han concentrat més queixes, aquests serveis sanitaris, ja que ha vingut aquí molta gent de l'estranger a treballar i és difícil-tós per a la gent que hi va poder-s'hi relacionar.

I res més.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Gràcies, diputada. A continuació, després de la intervenció dels diferents grups parlamentaris, hi haurà una pausa de deu minuts per després reprendre la sessió amb les contestacions del síndic als diferents portaveus.

Gràcies.

La sessió se suspèn a un quart de dotze del migdia i un minut i es reprèn a dos quarts de dotze i deu minuts.

La presidenta

Reprenem la sessió.

Ara li toca el torn al síndic de greuges per a contestar als diferents grups, i disposa de deu minuts per a les respostes. Síndic, quan vulgui.

El síndic de greuges

Gràcies, presidenta. Tres qüestions de mètode abans d'entrar en les respostes. La primera, en general nosaltres cada vegada anem afinant més el que entenem per queixa. I, per tant, quan ens demanen vostès pel volum de queixes, sàpiguen que la institució que a mi em toca dirigir per l'encàrrec que tinc l'honor d'haver rebut d'aquesta institució, el Parlament de Catalunya, anirem endinsant-nos en el màxim rigor per entendre què és una queixa. No es tracta de dir: «Anem augmentant el nombre de queixes», que seria un absurd; anem posant molt rigor al que entenem que és una queixa per poder solucionar problemes concrets, solucionar problemes col·lectius i millorar les administracions.

La segona qüestió és que aquest és un informe del 2010, insisteixo en això. Per tant, jo, per exemple, si se'm demana sobre criteris de desempat, posem per cas, que s'han regulat el 2011... –això va quallant fent nosaltres pronunciaments–, però no pertanyen a la discussió d'aquest informe. Quan a vostès els sembli oportú, o a nosaltres en el decurs d'informes que farem, recuperarem aquestes temàtiques, com pot ser també quan se'ns plantegen altres qüestions com la desaparició de la sisena hora.

I la tercera, la de sempre: nosaltres fem un informe, enguany una mica diferent perquè hem subratllat categories amb exemples, a diferència d'altres anys, que posàvem una llista de queixes sobre temàtiques. Tenen totes les resolucions en el CD que acompanya l'informe –hi ha tota la informació. Però a l'informe en si no hem deixat de fer una certa opció, a la qual em referiré després.

Infància i educació per a aquest síndic són l'assignatura més important que té aquest país, i així jo li ho deia al president de la Generalitat fa molt pocs dies –és l'assignatura més important que té aquest país. I si me la fan concretar més, les desigualtats d'oportunitats en la infància i en l'educació són el tema més preocupant que té al davant aquest país.

Nosaltres podem repassar quantitat de coses que afecten el que vostès ens demanen sobre la igualtat d'oportunitats i la llibertat d'elecció. I diria: primer, hi ha una responsabilitat molt clara de les administracions –i ho dic en plural, tant del Govern de la Generalitat com de l'Administració local en la part que li toca–, dels pares i mares, i col·lectius a l'entorn dels infants en edat escolar, i en general de la societat. I hem vist puntes on es demostra que de vegades aquesta conjunció de responsabilitats no es dona. Recordin que any rere any els havíem parlat del frau a l'empadronament, en què participaven diversos dels actors que he citat, i continuen participant-hi en els casos que es donen. Hi ha d'haver polítiques clares si els objectius són clars, i un

tema essencial són les necessitats educatives i, acompanyant això, la segregació escolar.

I si parlem de pressions, que n'hi han –i suposo que cada un dels diputats i diputades s'estranyen que parlem de pressions–, toca a aquests actors que he citat, si tenen els objectius clars, actuar davant d'aquestes pressions. La posició acomodaticia de vegades es dona en els extrems. Els dèiem en l'informe de segregació escolar que hi poden haver situacions de segregació en què un collectiu està d'acord en el que objectivament és segregació i un altre collectiu està d'acord a haver fugit de la segregació. Però això, de cara al futur del país, és un greu error i són temes que no es combaten en dos dies; ho torno a dir, són temes que es combaten a mitjà i a llarg termini. I estic totalment d'acord amb totes les diputades i diputats que han dit que hauríem de primar l'equitat amb la qualitat.

Tenim instruments? Sí. No és que sigui talismànic l'article 48.1, però pot ser un dels nous instruments amb què vostès han de dotar el país. Amb solucions nacionals? Sí, però també territorials i amb un gran respecte a l'autonomia local, amb una gran atenció a les necessitats educatives, per exemple fent més ús dels dictàmens sobre necessitats educatives. Se m'acaba d'informar, per exemple, que Mataró té un mateix nombre de dictàmens sobre necessitats educatives que Barcelona ciutat. És un contrast. Per això diem que Mataró potser sí que està fent les coses bé. La població de Mataró és molt inferior a la de Barcelona ciutat.

En aquesta polèmica, per nosaltres, com a síndic –i sempre recordin que nosaltres no som l'observatori universal–, els he de dir que l'ideari religiós no és un tema essencial; és un tema amb molt poc condicionament en el que estem tractant. Té molt més condicionament tota la càrrega social que no pas l'ideari religiós. Molt poques queixes al respecte i, de vegades, com un pretext sobre el que estem discutint.

Voldria puntualitzar que sobre el tema de les partides, sobre els ajuts de menjador, insistim que la partida extraordinària que es va fixar per al curs 2009-2010, de 15 milions, el curs 2010-2011 va pràcticament desaparèixer; varen quedar 3 milions d'aquests 15, i això és pràcticament un terç del total de la partida.

Nosaltres no entrem a qualificar les raons de les retallades pressupostàries; no és paper de la institució. Si de cas, hem de qualificar retallades que puguin afectar drets, però no l'opció discrecional que té el governant –òbviament, només faltaria, i aquí ho han de discutir entre vostès– per orientar les inversions cap a un costat o cap a un altre.

Sobre pobresa i sobre infància, informar-los –crec que ho vaig dir a la sessió anterior però ho torno a subratllar– que tenim un informe elaborant-se, en marxa, en el síndic, en el qual constatem la diversitat i disparitat de dades sobre les quals podríem fer l'informe. Hi ha una gran mancança de dades sobre aquesta temàtica. Per exemple, en alguns aspectes és molt utilitzable l'informe que es va fer des de Salut l'any 2006.

En altres aspectes, hauríem de tenir en compte la disparitat de referències, com aquí s'ha citat, en un estu-

di espanyol i en la tasca del síndic. Clar, si vostès col·loquen Catalunya en comparació d'Espanya, estem molt més amunt, perquè el llinar és molt més amunt. Es tracta de veure què passa dins de la mateixa Catalunya, que és una zona més rica, on creix de forma preocupant la pobresa. Si tornem a creuar dades sobre la renda mínima amb pobresa o altres dades, en els darrers anys podem dir que també es constata que la pobresa ha anat creixent. S'han incrementat els recursos? Sí, però estem lluny d'estàndards europeus. La prestació, per exemple, d'infant a càrrec no arriba als cent euros –avui no arriba als cent euros– i hauríem de fer un exercici senzill de pensar si és suficient. Tenim uns dèficits de cobertura claríssims. I nosaltres insistim molt, a continuació, en la importància d'aquelles polítiques que poden fer el màxim d'inclusió.

Em vull referir al fet que, tal com es diu per part de tots els grups parlamentaris, caldria incrementar l'acolliment, que és el concepte més adient en la protecció social. Acolliment, que no sé si és un debat jurídic o un debat polític. Està poc regulat i està poc proveït. Hi ha mancances d'acompanyament a la vida quotidiana? Sí. Caldria fer més foment, més provisió, més formació, més finançament, amb una inversió inicial més clara.

Un altre tema que aquí ha sortit és el de les adopcions, que no és una categoria enguany en aquest informe. Evidentment continua havent-hi queixes sobre adopcions, no és que hagin desaparegut –les trobaran en el CD que acompanya l'informe i les resolucions–, però enguany no ens ha semblat un tema nou ni de suficient importància per posar-ho com a categoria. Tenim en marxa, precisament, una actuació d'ofici al respecte.

Pel que fa al ritme de les actuacions d'ofici, jo els demano que no ho relacionin amb el ritme de les preguntes o de les mocions o resolucions en aquesta cambra. Nosaltres quan plantejem una actuació d'ofici òbviament n'iniciem la tramitació; no necessàriament hem de deduir-ne que tenim una gran lentitud en les respostes a la tramitació; hi ha una continuïtat de seguiment de temes de molta importància –per exemple, estem fent una actuació d'ofici de seguiment de l'informe del sistema de protecció i que evidentment serà una actuació d'ofici llarga.

Em demanen sobre els motius de les queixes sobre cultura. El llistat concret: són de patrimoni, de temes de patrimoni, tres; de propietat intel·lectual, dues; de subvenció i ajuts, dues, i altres diversos –biblioteques, liceus, etcètera–, set; sobre llengua, cinquanta. Cada any sobre llengua hem anat dient que hi han poques queixes; enguany hem assenyalat amb molta precisió que hi havia queixes sobre el tema dels senyals de trànsit en les informacions complementàries quan puguin generar confusió –fixin-se si anem a la cosa microscòpica al respecte–, i amb unes xifres ínfimes que a mi em fan concloure, en aquesta intervenció de nou, que, atenció!, aquest és un tema del qual hauríem d'estar molt orgullosos. Ho diu el Consell d'Europa, no ho diu el síndic. I, si volen, vagin a Brussel·les i comparin Brussel·les amb Barcelona o amb qualsevol ciutat catalana, eh?, i quines són realment les societats que tenen conflicte lingüístic. I en aquest tema el sín-

dic, com que és molt específic d'aquest país, i mentre tingui les dades que té a les seves mans i el rigor que vol practicar, continuarà dient: «Atenció amb aquest tresor que tenim a les mans; no en fem banderes de lluites quan és un tema que té una enorme comprensió social.»

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Gràcies, síndic. Ara passarem al segon bloc, però abans farem una pausa de dos minuts per tal que hi pugui haver un canvi dels assessors del síndic i per preparar aquest segon bloc.

Gràcies.

La sessió se suspèn a tres quarts de dotze del migdia i sis minuts i es reprèn a tres quarts de dotze i catorze minuts.

La presidenta

Reprenem la sessió.

Comencem el segon bloc d'aquest informe anual de la sindicatura de greuges i, per tant, té la paraula el síndic de greuges per parlar de seguretat ciutadana i justícia, de consum, medi ambient, ordenació del territori, tributs, treball i pensions. Síndic, quan vulgui, té la paraula.

El síndic de greuges

Sí, presidenta, gràcies. Dues precisions, si me les permet, abans de començar. La primera és que algú m'ha fet veure que una de les meves respostes podia haver cridat a engany. Jo quan he parlat de cent euros em referia a la PIRMI, a la part de la PIRMI dedicada a infants a càrrec, no en el volum global, en aquell context de què estàvem informant.

I la segona precisió és que en aquests moments, a part dels que ens acompanyaven a la primera part, excepte els que treballen a l'entorn dels temes d'educació, infància i cultura, que ja han deixat la sala, s'hi han incorporat els assessors i assessores Elisenda Padrós, Manela Ávalos, Óscar Muniente, Dani Ruiz, Dolors Rovira, Alexandra Solà, Manel Sanz, Roser Soler, Núria Sala, Jordi Reixach, Pilar Busquiel, Núria Pernas, Maria Trias, Ángel Gómez i Mar Torrecillas. És un nombre important, un llistat llarg, perquè, a més, són matèries amb un gran volum de queixes i d'actuacions.

Parlaré primer de consum i després anirem fent tots els altres apartats fins a arribar a l'àrea de seguretat pública.

En consum enguany, el 2010, hem tingut 341 queixes i 3.186 consultes. Torna a cridar l'atenció el nombre de consultes, que va creixent. En primer lloc, els presentem com a element per destacar de l'informe el problema de les tarifes socials i del sistema tarifari integral. Molts dels operadors de transport apliquen tarifes específiques a diversos col·lectius per facilitar

la mobilitat. El perfil dels beneficiaris i els requisits que es demanen per a la bonificació són molt heterogenis, segons el prestador del servei, i el sistema tarifari integrat fa més evident aquestes contradiccions: no és del tot integrat, de vegades no es pot compartir, de vegades no s'arriba a les tarifacions socials –no es poden utilitzar, per exemple, en el seu trajecte, sí en altres; no es poden utilitzar en tots els operadors; no hem aconseguit solucionar el problema dels duplicats. Encara no és un sistema complet i homogeni, i el síndic insisteix, com hi insisteix des de l'any 2005, que cal garantir i fomentar el dret a la mobilitat de les persones, especialment aquelles amb recursos econòmics escassos, i és una obligació dels poders públics.

En l'apartat de consum també tenen un tema molt singular que ha tingut atenció en alguns mitjans de comunicació de forma específica, com és el preu del servei de l'aigua i la diferència en la condició d'empadronat o no empadronat, amb tarifes diferents, que el síndic, amb una resolució senzilla, enfoca cap a la possible discriminació.

A l'apartat de consum mereixen ser subratllades les empreses privades que presten serveis d'interès general. La nostra societat evoluciona cap a una sèrie de fenòmens que van agafant cada vegada més relleu de cara als drets dels consumidors. Una part de serveis bàsics que rebíem per part de companyies públiques o per part de l'Administració ara ens els presten empreses privades en règim de lliure mercat, i això no hauria de comportar cap disminució de drets ni de garanties. Torno a felicitar el legislador, que en l'article 78 de l'Estatut del 2006 va incloure aquesta competència en mans del Síndic de Greuges. És l'únic defensor de tot l'Estat espanyol que té per llei aquest mandat i dels pocs que el van adquirir aleshores en el pla internacional. I, tal com els he dit, és una referència i continua sent objecte de demandes de respecte. Ja els anuncio que a finals d'any farem una trobada internacional, precedida d'una d'empreses privades i una d'espanyola, a Barcelona sobre aquesta temàtica.

Nosaltres, en aquest sentit, volem desenvolupar una col·laboració amb aquestes empreses, però impulsant una àmplia reflexió sobre aquest concepte d'«interès general» i anar a elaborar, com es planteja en el mateix informe, un codi de bones pràctiques aplicable a les empreses privades.

Hem tingut queixes d'algunes d'aquestes, per exemple sobre el cost dels serveis, com la interrupció de serveis per impagament, sobre dificultat d'accés. I continua sent un tema recurrent, que afecta en part també aquestes empreses i afecta l'Administració, el «famós» dret d'accés a la banda ampla, que, com saben vostès, en un informe monogràfic, i fa bastants anys, aquest síndic reivindicava que fos un servei d'interès general, i cada any se'ns diu que està a punt d'aconseguir-se. Sembla que a la Comissió Europea estan molt avançats els treballs al respecte.

Sobre medi ambient hem tingut 421 queixes i 659 consultes. Hem tingut queixes a l'entorn de les mancances i deficiències en objectivar la contaminació acústica. La Llei del Parlament 16/2002, de protecció

contra la contaminació acústica, estableix un sistema de regulació legal d'aquest tipus de contaminació que afecta la salut, el benestar i la intimitat de les persones i el descans. I constatem que l'aplicació d'aquesta llei topa amb moltes dificultats. Hi ha una manca de formació tècnica suficient per practicar mesuraments; hi ha una manca de rigor en els procediments seguits per alguns ajuntaments; hi han ajuntaments que, tot i conèixer episodis de probable contaminació acústica, deixen passar el temps sense prendre mesures. Seria expressió de l'avenç i maduresa i civilització d'aquest país que haguéssim pogut comunicar a la cambra que anem reduint aquest problema i que s'està actuant amb la màxima diligència, atès que existeixen instruments per actuar o existeixen entitats cooperatives que poden resoldre les insuficiències de mitjans en alguns nivells administratius.

Enguany l'informe també recull algunes problemàtiques sobre la recollida de residus urbans. Nosaltres hem recomanat constantment que es procuri que les molèsties siguin mínimes i proporcionades, que hi hagi un bon equilibri en polítiques com són la discreció en la ubicació dels punts de recollida o la ubicació dels contenidors.

Sobre ordenació del territori hem tingut 877 queixes i 1.493 consultes. Destacaríem molt tots els temes entorn de l'habitatge: la lentitud en la tramitació de subvencions i ajuts a l'habitatge; els problemes que continua causant la tramitació de la renda bàsica d'emancipació, que afecta d'una manera clara els joves, i són de diversos tipus les queixes que rebem quotidianament al síndic sobre el retard i sobre uns procediments de vegades excessivament rígids, molt rígids i immediats en la suspensió del pagament per qualsevol canvi en qualsevol condició de la persona que la gaudeix i, en canvi, molt lents en el que són les provisions. Cal facilitar i agilitar el procediment de tramitació dels ajuts a l'habitatge i caldria intervenir de manera més ràpida i eficaç quan hi han col·lectius desfavorits que no poden fer efectiu el seu dret a l'habitatge. Tenim en marxa de nou un informe sobre habitatge i tenim en marxa també, en aquest mateix informe, una resolució, una consideració específica sobre els desnonaments i la mediació en aquests desnonaments per no-pagament d'hipoteques. Els recordo que el 2010 vàrem començar a treballar sobre aquesta qüestió a partir d'una problemàtica que es va donar a Ciutat Badia i que afectava les administracions i algun col·legi professional, a part, òbviament, dels particulars.

Hi ha una desproporció de requisits exigits per accedir a la Xarxa de mediació per al lloguer social. Amb l'objectiu d'incrementar el parc d'habitatges, el Govern de la Generalitat va impulsar un programa de la xarxa de mediació. I no es pot oblidar que la xarxa de mediació s'ha creat per atendre necessitats d'habitatge d'un sector de la població determinat, les persones que tenen pocs ingressos, i, per tant, les garanties no haurien d'implicar requisits excessius i cal evitar que les entitats asseguradores imposin uns requisits d'accés més restrictius que els que hi han al mateix decret. No és una pràctica correcta exigir a una persona interessada a llogar un habitatge un contracte de

treball superior al del mateix lloguer. Això s'afegeix a les dificultats, que també vàrem constatar ja en informes anteriors, de les d'entitats financeres a l'hora de proveir la seva aportació en l'habitatge, amb unes concessions molt escadusseres.

També val la pena assenyalar en aquest apartat les dificultats que emanen de l'execució de planejaments quan incideixen en drets. De vegades hi han exemples de manca d'execució que incideix en interessos generals o en patrimonis privats, i retards, que sempre generen inseguretats. I en aquest apartat del planejament subratllaríem, no només per una de les queixes que hem destacat, que les persones haurien de poder intervenir en totes aquelles obres en espais lliures que puguin ser objecte del seu propi interès.

En treball tenim 131 queixes i 485 consultes. Hem constatat la necessitat de notificar la situació d'incapacitat laboral d'una forma més transparent, i insistiríem en per què no explorar les vies telemàtiques. Hem constatat una incompatibilitat de les beques en esport en altres ajuts amb el subsidi d'atur. L'any 2008, el Servei d'Ocupació va establir el règim d'ajuts i de les beques en matèria de formació de persones desocupades i, entre altres, s'establien ajudes en concepte de transport i de manutenció. Posteriorment, el Servei d'Ocupació ha modificat aquesta norma i ha establert incompatibilitat entre la percepció d'aquestes ajudes i la de subsidi d'atur. La introducció de nous requisits per poder ser beneficiaris dels ajuts i de les beques ha comportat una disminució dels beneficiaris. Considerem que la incompatibilitat de prestacions en el subsidi d'atur i en els ajuts a les beques constitueix una incoherència, si es té present el valor d'alguna de les prestacions, segurament dels perceptors més necessitats d'un reciclatge formatiu.

I, per últim, en aquest apartat, en tributs, hem tingut 297 queixes i 633 consultes. Constatem, de vegades, la manca de rigor en la imposició i l'ordenació de les contribucions especials. Les contribucions especials són una via de finançament per a les entitats locals en les obres i en els serveis de caràcter ordinari. La pràctica de finançament a través de les contribucions especials estava en desús, i com a conseqüència de la crisi, segurament, els ajuntaments la tornen a aplicar, la qual cosa està provocant i provocarà un increment de queixes, en part pel desconeixement de l'instrument i, en part, per la seva aplicació. L'àmplia discrecionalitat municipal en la modulació del tribut genera dificultats a l'hora d'establir-lo i aplicar-lo, i cal tenir present que les contribucions especials només es poden imposar a les persones especialment beneficiades quan el benefici sigui sensiblement superior i general, i cal motivar i justificar l'existència d'intensitat del benefici especial que rep el subjecte passiu.

Encara una darrera reflexió sobre les taxes i els serveis. Quan s'estableixen taxes cal, realment, que la prestació sigui real i efectiva, i cal, i ho recordem en les nostres resolucions, l'informe financer com a condició necessària per a aquelles taxes.

Pel que fa a l'àrea de seguretat pública, hem rebut 621 queixes i 997 consultes. En primer lloc, per les man-

cances estructurals de l'organització judicial i dels registres civils, i els puc afegir mancances constatades de nou en la nova autoritat del president del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya. Les queixes en l'àmbit de l'Administració de justícia posen en relleu, una vegada més, que els retards en la tramitació d'alguns assumptes judicials tenen l'origen en les deficiències estructurals de l'òrgan judicial. En uns casos, els problemes s'han atribuït a la mobilitat, a les baixes o a les reduccions de jornada de la plantilla funcional, i en d'altres, a retards que obeeixen al gran volum de feina i a la càrrega de treball que suporta l'òrgan judicial en qüestió.

Mereix reflexió a part la situació dels registres civils. Les mancances de l'organització judicial, en particular de mitjans personals i materials, les hem constatades també en registres civils de grans poblacions i, en particular, el de Barcelona. En aquest registre s'han fet anàlisis organitzatives i s'han establert plans de millora en diversos àmbits, però, atès que es continuen rebent queixes, el síndic considera que el Departament de Justícia haurà de fer el seguiment d'aquests registres i caldrà que treballi conjuntament amb els seus responsables per garantir i millorar el servei que es presta als ciutadans.

Subratllem, en aquest apartat, la manca de resposta d'alguns col·legis professionals. Un volum important de queixes que s'han presentat en matèria de col·legis professionals estan relacionades amb la manca de resposta d'aquests a les queixes i les reclamacions que presenten els ciutadans. De l'estudi de les queixes s'observa que el temps que transcorre des que es presenta una queixa fins que l'interessat obté una resposta és massa llarg; que les actuacions dutes a terme pels col·legis sempre són en sentit contrari als interessos de la persona interessada, i que algunes de les resolucions que reben els interessats estan mancades de motivació –en aquests casos, sempre recordem als col·legis que és deure donar resposta escrita a totes les qüestions, deure motivar, així com expressar els recursos que s'hi poden interposar i l'òrgan davant el qual es poden interposar.

Hem constatat mancances o endarreriments de resposta en policies locals a les sol·licituds d'informació. Les queixes rebudes sobre policies locals fan referència, principalment, a la disconformitat de la persona interessada amb l'actuació dels agents o per abús de poder o per manca de proporcionalitat o tracte inadequat. I, a més, s'afegeix a les queixes la manca de resposta de l'Administració municipal a les queixes que presenten els ciutadans sobre l'actuació d'aquestes policies. En alguns casos, com a Barcelona, aquesta resposta insuficient també es produeix a l'hora de trametre al síndic la informació sol·licitada per resoldre les queixes presentades a la institució, cosa que provoca que la tramitació de la queixa s'allargui en el temps i el ciutadà tingui la sensació que el seu cas no es tracta amb la diligència deguda.

Hi ha una manca d'homogeneïtat en la regulació dels centres penitenciaris pel que fa a les comunicacions entre interns. S'ha constatat que la regulació específica sobre comunicacions internes vis-a-vis entre in-

terns no és homogènia en els diferents centres, ja que els consells i la direcció de cada centre la regulen a la seva manera. La principal dificultat es dona pel que fa a les parelles sentimentals que es volen comunicar quan no hi ha acreditació documental conforme són parella. Per garantir que l'intern o interna, independentment del centre on es trobi, pugui exercir aquests drets i conèixer els seus deures en igualtat de condicions, s'han obert dues actuacions d'ofici per conèixer quin és el funcionament real d'aquestes comunicacions i la normativa específica a cada centre i quina publicitat en fa.

Hem constatat incidències en el compliment de programes de tractament, amb una disconformitat d'alguns interns amb els continguts dels programes de tractament que elaboren els equips especialitzats; és l'origen d'algunes queixes rebudes pel síndic. Pel que fa als programes específics de tractament, el síndic ha suggerit la possibilitat de cercar alternatives de tractament quan s'ha detectat que el cas estava bloquejat, com ara la derivació a un recurs extern, o bé deixar constància escrita de renúncies que efectuen els interns als controls analítics pel que fa als programes específics de toxicomanies.

Hem constatat una disparitat de preus en els econòmats dels centres penitenciaris. Comparant els preus de productes entre centres amb botigues Círe i centres amb botigues d'economat d'autogestió, veiem aquesta disparitat. Si fem un exercici de comparació, la conclusió a què arriba aquesta actuació és que més del 55 per cent dels interns han estat penalitzats, suporten preus excedits que, en alguns casos, arriben a superar el 30 per cent per comparació al mateix producte en un altre centre, per tal de subvencionar una creació possible de llocs de treball. Hem suggerit ja a l'Administració que acabi amb aquesta disparitat, i hem continuat l'actuació d'ofici amb el màxim de rigor pel que fa a la destinació dels possibles beneficis en aquesta actuació.

És així que acabaria els dos apartats d'aquesta compareixença, i a disposició de la senyora presidenta.

La presidenta

Moltes gràcies, síndic. A continuació té la paraula la portaveu del Grup Parlamentari dels Socialistes de Catalunya, l'honorable senyora Marina Geli.

Marina Geli i Fàbrega

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor síndic, amb relació al debat que vostès plantegen del consum, hi han dos elements substantius. En les seves conclusions finals és veritat que segurament hauré de fer un debat, perquè els serveis avui són uns serveis públics d'accés universal o de subgrups poblacionals: el debat de serveis d'interès general, de serveis privats d'interès particular, per dir-ho així. Aquest no és un debat menor, perquè en tots aquests l'Administració hi té alguna responsabilitat: en alguns, financera en la seva totalitat via fiscalitat; en altres, coparticipat amb taxes, en altres, de regulació.

El debat sobre el transport públic, que és un debat social i mediambiental, és segurament un dels grans debats del món i nostre. I quin és? És deficitari per si mateix, des del punt de vista que el que paguen els usuaris no cobreix la totalitat del seu cost. Però el debat sobre l'homogeneïtzació hauria de comportar..., no només tarifària, sinó d'accés al transport públic. I, per tant, aquest és un dels debats que vostè expressa, de queixes, que jo crec que hem de tornar a reconsiderar, sobretot en un moment de crisi. És per edat? Per tipus de famílies, tant sigui d'infància com de persones grans? És per nivell de renda? És depèn d'on visquin? Perquè molt pitjor ho tenen les persones que viuen en llocs on no hi ha transport públic, que és una de les preguntes que volia fer. Hi han poques queixes, perquè en el món de la pagesia, en el món rural la gent dóna per entès que el transport públic ni amb tarifa ni no, perquè no n'hi ha, o és molt escàs.

Ho dic perquè aquest és un debat d'un calat extraordinari, social i mediambiental, que té una part tarifària però té una altra part, això que deia, i són molt interessants els seus suggeriments amb relació a aquests nous serveis d'interès general: telefonia, aigua, la banda ampla, etcètera, alguns històrics, encara que, per exemple, l'accés a l'aigua potable no és per al cent per cent de la població, encara –en xarxa, eh?, parlo de boca–, perquè evidentment la dispersió és molt important. Però, per exemple, el debat de l'accés a la banda ampla, o en aquest context, i per això suggeriríem potser de continuar en el que vostès han fet, de quin és el paper de l'Administració en aquests serveis públics d'interès general.

Segon element, també important, i una pregunta també amb relació a la contaminació acústica. Aquí vostès obren un debat; no és un problema, vostè diu o vostès diuen, de legislació –Catalunya té una legislació totalment avançada–, sinó d'acompliment. Aquest és un debat d'acompliment per part de les administracions competents, però també és social. I, a més, podríem caure en errors importants si no analitzéssim que hi ha, evidentment, una necessitat que cadascú pensi què fa amb la seva pròpia contaminació acústica a nivell privat o a nivell d'empresa, però també d'usos amb una mirada una mica més àmplia. Si, per exemple decidíssim que hem de treure tot l'oci nocturn de les ciutats per disminuir la contaminació acústica, faríem segurament un mal favor. Per això vostès han rebut queixes de tot tipus, perquè al final és una competència municipal que, a més, genera conflicte entre municipis limítrofs. I a més hi ha un debat social molt important, perquè encara que aparentment és millor portar l'oci nocturn a l'extraradi per a no-contaminació acústica, és molt més incontrolable, hi ha molts més problemes de seguretat, per exemple.

I ara s'ha obert un debat, els últims temps, de si la prohibició de fumar en els bars –senyor síndic, no sé si ha rebut..., em sembla que no perquè encara la llei era la que era–, si prohibir fumar en els locals d'oci nocturn provocarà més contaminació acústica. Estiguem amatents, perquè aquest és un debat que s'ha de fer amb seny, igual que el debat de la contaminació acústica, que és molt important però que hi han molts debats col·laterals.

El tercer tema important, que ja sortia abans, en els debats anteriors d'infància, o d'altres queixes d'habitatge, de lentitud en les resolucions. Aquí vostès també reben demandes amb relació a ajuts d'habitatges de l'àmbit de l'Estat. Tenim diferents tipus d'ajuts per a habitatge que s'han convertit en un problema que hauríem de fer un dia amb més globalitat. De fet, no és un dret, l'habitatge, encara que hem anat legislant perquè com a mínim les rendes baixes puguin tenir algun tipus d'ajut. Però s'ha convertit en un tema molt important: abans per l'alt preu del lloguer o de la compra de l'habitatge, ara més per raons de pobresa o per les dues coses.

El debat sobre les hipoteques és un debat social d'un calat important que vam fer fa pocs dies en aquest Parlament, també en l'àmbit del Congrés dels Diputats, perquè som un país d'excés de compra i de poc lloguer històric –estic dient «històric»–; això ha comportat que ara l'excés d'hipoteques en persones que no són solvents estigui generant en plena pobresa un debat d'un calat social molt important, de classe treballadora i classe mitjana.

Per manca de temps no tenim temps de comentar tot el que vostè deia, senyor síndic. Seria possible, amb tota la seva llarga tradició, història i coneixement, en un àmbit com l'Administració de justícia, de veure si seríem capaços de garantir els temps d'espera en les resolucions judicials? Proposar-nos-ho encara que fos d'aquí a uns anys. Alguns països..., pocs països en el món ho tenen. Perquè aquest sí que és un tema en què segurament el retard de les sentències o del que sigui pot generar vulneració de drets. Tota la culpa, diuen, és dels pocs recursos de l'Administració; com tot a la vida, no és..., perquè això també ho podríem dir d'altres sectors. Ho dic perquè, com a concepte, no hauríem d'anar..., de dir: «Escolti, el que és penal, administratiu, familiar, patrimonial..., un temps raonable?» I treballar amb un objectiu que no fos sempre..., sinó treballar cap a on volem anar, perquè, hi insisteixo, aquest és un tema recurrent, tant en les queixes com en la baixa valoració que té la ciutadania de l'Administració de justícia, perquè retarda excessivament i ho complica, és molt burocràtica, etcètera, tot i les millores en informatització que hi han hagut els últims anys.

Per acabar, curiosament, el debat sobre els centres penitenciaris, que ha sorprès. I li deia abans, *off the record*, a l'exdirector general amic meu, l'Ignasi Garcia Clavel, que sorprèn una visió del Cire una mica negativa en el seu informe, que en realitat el que busca és generar ocupació en les persones privades de llibertat. No parlo de la via del preu de l'economat, que no he acabat de saber exactament per què això passa i ho investigarem i, per descomptat, vostè ja li ho ha demanat a l'Administració i ho seguirem. Però, evidentment, el treball i la formació en l'àmbit penitenciari a les persones privades de llibertat és un element totalment positiu. Hi ha un pacte a Catalunya; de fet, en el context espanyol és el que hem millorat els últims anys, tot i que la crisi també comporta més aviat dificultats de fer convenis amb empreses perquè els donin ocupació o puguin fer-los encàrrecs. Però ens ha sorprès en aquest seu informe aquesta certa visió dirí-

em..., no dic negativa, però amb crítiques a una institució d'inserció en l'àmbit penitenciari.

En fi, hi haurien moltes més coses, però hem intentat simplificar aquelles coses més substantives.

Moltes gràcies, senyor síndic.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. Ara té la paraula la portaveu del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la il·lustre senyora Dolors Montserrat.

M. Dolors Montserrat i Culleré

Gràcies, senyora presidenta. Començo per seguretat ciutadana i justícia. Honorable síndic, a Catalunya existeix un greu problema, que és la gran quantitat de vacants que hi ha en tota la jurisdicció i en tots els jutjats de Catalunya. Falta personal dependent de la Generalitat, gestors processals, tramitació processal i auxili en judici. Aquest problema, que és endèmic i any rere any va sortint, s'ha vist agreujat amb la decisió del Govern de cobrir només el 50 per cent de les vacants. Hi ha un increment constant de litigis a causa de la crisi econòmica, més tots els assumptes endarrerits, com vostè molt bé coneix, o pendents, per dir-ho d'una manera. I en aquests moments hi han 410.000 sentències pendents d'executar i, a més, hem d'afegir que en aquests moments –perquè la gent ve i t'ho explica i t'ho diu– s'estan suspentent judicis, o millor dit, vistes orals per falta de personal.

Això és molt negatiu per a Catalunya, i més per al desenvolupament de creació de noves empreses a Catalunya i, per tant, que es puguin crear nous llocs de treball, perquè és una indefensió jurídica en la qual es troben ciutadans i no-ciutadans. Per tant, jo crec que en l'apartat de justícia, que vostè toca molt bé, els grups parlamentaris hem de fer un esforç importantíssim per tal d'intentar incrementar jo no sé si serà la dotació pressupostària, com deia l'honorable diputada que m'ha precedit en l'ús de la paraula, però és evident que la justícia hi té molt a dir i que vostè també hi té molt a fer, segurament, al costat nostre per tal d'impulsar que sigui una realitat. Que no ho farem en un any ni amb dos ni amb tres, però el que no pot ser és que tinguem aquests retards tan considerables.

Sobre la policia local. Jo voldria dir que en aquests moments estem constatant que a qualsevol municipi tot-hom vol incrementar la seguretat ciutadana i passa per incrementar policies locals, però el que sí que és cert, que de la mateixa manera que vostè ha rebut moltes queixes, la gent que es queixa al seu ajuntament, perquè són policies locals, la resposta va en la línia de l'acció o l'actuació de la policia. I per això molts ciutadans desencisats, que no hi ha manera si no porten unes proves fefaents a l'ajuntament, s'adrecin al Síndic de Greuges. Per tant, és un toc d'atenció en molts municipis perquè aquesta qüestió millori.

Parlem, doncs, ara de consum i medi ambient. És evident que veient 3.186 queixes –consultes, millor dit– que fan a la sindicatura, t'adones que en les empre-

ses públiques o les empreses privades que donen servei públic hi ha moltes qüestions que no acaben d'engranar bé en el nostre territori. I és l'Administració que..., vostè ho deia molt bé, síndic, en el desplegament de l'Estatut, però que..., l'Administració hi té molt a dir, perquè les concessions de moltes infraestructures de transport, d'electricitat, de gas, etcètera, de telefonia a Catalunya, les concessions són de la Generalitat de Catalunya. Per tant, de la mateixa manera que donen concessions, han de vetllar perquè aquests serveis no siguin discriminatoris. El que no és de rebut és que, perquè hi hagi un veí que no pagui el gas, tanquin el pas del gas de tres o quatre veïns d'un bloc, com va succeir a Igualada. Això no és de rebut; que tanquin –si han de tancar– el de la persona que té un rebut pendent, que ho solucionin amb la màxima rapidesa, però que no perjudiquin altres veïns d'un mateix bloc.

Per tant, estic totalment d'acord que aquí hem d'impulsar i hem de fer quelcom perquè infraestructures de transports, d'electricitat, etcètera, cada cop més millorin perquè només amb les queixes ja veiem cap a on van.

Medi ambient. Continua..., jo recordo un informe de la sindicatura de greuges sobre el tema dels sorolls. Els sorolls són molts, però qui és primer, els veïns o la carretera? Què és primer, els veïns o l'autovia? Els veïns o l'autopista? I és evident que provoquen sorolls importantíssims, que van a queixar-se als seus ajuntaments i que els ajuntaments, sincerament, no tenen –i no és que vagi contra els ajuntaments, me'ls estimo moltíssim– la sensibilitat suficient, que amb les eines que els dona la llei aprovada en aquest Parlament haurien de tenir..., per tal de millorar la qualitat de vida de tots aquests conciutadans, que fins i tot pateixen –segurament la consellera Geli ens ho podria dir– greus malalties pel fet d'haver de suportar de manera permanent sorolls que pràcticament són molt difícils de rebaixar per la manca de voluntat de la gestió.

Em refereixo ara a l'ordenació del territori. Com sempre, ja no és una cosa nova, o sigui, vostè aquest informe, doncs, el centra molt en els temes de matèria de lloguer i la rehabilitació dels habitatges. Totalment d'acord amb el que vostè ens exposa, i atenent aquesta realitat que vostè ens plasma en l'informe, quines actuacions..., no sé com explicar-li-ho, ja sé que vostè em dirà: «És que jo no n'haig de dur, d'actuacions», però quines actuacions ha dut a terme o té previst portar a terme el síndic de greuges i el seu equip davant del Govern de la Generalitat i els ajuntaments per millorar la tramitació d'aquestes ajudes i la informació que se'n deriva? Perquè nosaltres fa pocs dies vam entrar tot un reguitzell de preguntes parlamentàries que parlen d'una població, de la manera que..., hi han pisos buits i la gent no hi pot tenir accés. Qui és el que falla aquí? La informació? Adigsa? L'ajuntament? La Generalitat? Per tant, crec que aquesta realitat palpable l'hauríem de millorar. I creu el síndic que des del Parlament podem, no ho sé, dur a terme alguna iniciativa, entre tots probablement, perquè la gestió d'aquests ajuts no comporti tants problemes als ciutadans? Perquè és poble a poble que es queixen els uns dels altres.

Vostè comenta l'accés a la Xarxa de mediació per a lloguer social. Evidentment, hi estem totalment d'acord, però, és clar, a nosaltres ens fa patir. Si en aquests moments estem a més de 600.000, 610, 611.000 persones aturades i els demanen per accedir a la «vivenda» un contracte de treball d'una durada superior a la durada del lloguer, escolti'm, ens trobem que hi ha molta gent que no el pot portar, perquè tenim un 19 per cent d'aquests aturats que és gent jove. Per tant, quines eines hem de desenvolupar des del Parlament de Catalunya o impulsar al Govern de la Generalitat, no?

Sobre el planejament urbanístic per part dels ajuntaments, hi estem d'acord, no hi ha moltes queixes, però crec que és important. En fi, creiem que la crisi econòmica i la insuficiència patrimonial dels ajuntaments també és una causa d'aquesta situació. Potser no pertoca preguntar de quins municipis principals reben queixes, però allò de dir *grosso modo* o algun exemple, honorable síndic, sobre aquesta situació. I si ens pot pontificar el síndic l'impacte, doncs, que la manca d'execució del planejament urbanístic suposa per als ciutadans d'un municipi. És un exemple, per dir-ho d'alguna manera, per no entrar en el municipi concret, tot i que vostè el passat dia ens comentava que fóra bo, en algun moment, dir-nos quins són aquells ajuntaments que incompleixen en les respostes cap a la sindicatura, que és diferent.

Sobre els tributs. Tornem a anar a parar als ajuntaments. Les queixes i consultes, entre 219 queixes i 353 consultes, totes són sobre els tributs locals, el que vostè comentava, tributs locals i, a més a més, el tema de les contribucions especials, que en aquests moments hi han molts ajuntaments que, a causa de la manca de finançament o d'«ingressos», que potser seria la millor paraula, doncs apliquen les contribucions especials. I li arriben queixes a vostè i arriben als diputats: «Escolta, què podem fer? Perquè a mi aquesta contribució especial, veritablement, no m'afecta directament.» Estic totalment d'acord amb el que vostè comentava.

I, per acabar, perquè se m'haurà acabat el temps, doncs crec que és bo analitzar el tema de la incapacitat laboral, aquests problemes o aquests desajustos que pot ocasionar, que és molt probable que es pugui estudiar; avui dia, que telemàticament pots fer els pagaments dels impostos i la seguretat social està pràcticament *online* connectada amb les empreses, estic segura que es deu poder trobar un sistema, potser, de millora del que vostè comentava.

En aquesta línia, honorable síndic, i per acabar, el nostre grup parlamentari està treballant per tal d'intentar ajudar i col·laborar i millorar, doncs, tota una sèrie de drets que tenen els nostres conciutadans, als quals entre la justícia, el territori, el medi ambient, els tributs i treball i pensions i el mateix consum de vegades sembla que això els passi, evidentment, per sobre.

Moltes gràcies, senyor síndic.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. Ara té la paraula el portaveu del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya

Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'honorable senyor Salvador Milà.

Salvador Milà i Solsona

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor síndic, també la meua salutació i la benvinguda als seus adjunts en les matèries que avui ens ocupen. Atès el gran nombre de temes, intentaré centrar-me en aquests aspectes més rellevants. Especialment pel que fa al tema dels serveis públics, el nostre grup té especial sensibilitat, com vostè sap, pel tema de l'aigua. Li haig de dir que li demanaria..., ens atreviríem a suggerir una anàlisi més aprofundida i, si cal, una actuació d'ofici sobre el tema del sistema, l'estructura de la tarifació de l'aigua. En quin sentit? Li ho diré breument.

Vostè s'ha referit que l'existència de determinats mínims en determinades poblacions pot anar contra el principi d'igualtat. Nosaltres suggeriríem que s'examinés el tema a la llum de tres enfocaments o de tres elements. Un és el manteniment de les infraestructures, especialment sensible i preocupant en municipis que han de tenir sobredimensionada aquesta infraestructura com a conseqüència d'una caracterització de municipis de segona residència, urbanitzacions disperses. Un altre és el cost estricte del subministrament i sanejament; no cal oblidar mai que, quan parlem de l'aigua, parlem del cicle de l'aigua i, com a mínim, sempre hem d'incorporar els aspectes d'infraestructura d'abastament, cost d'abastament, infraestructura de sanejament, cost de sanejament. I, per últim, la necessitat que es reconegui el que Nacions Unides i un ampli moviment internacional ja està impulsant, que és el dret humà bàsic a l'aigua en qualsevol situació socioeconòmica, amb la qual cosa es reconeix, doncs, el dret a un consum mínim garantit per a totes les persones, sigui quina sigui la seva situació.

Això ens portaria a un tema que evidentment és més programàtic i més, diríem, d'impuls polític, però que aniria molt bé un informe o una actuació d'ofici, segurament un informe específic del síndic, ens portaria a dir la necessitat de dotar Catalunya d'un veritable codi de l'aigua que sigui la reforma d'una llei d'aigües, d'una llei d'aigües molt positiva en el seu moment però que avui hauria d'abordar aquestes problemàtiques. Ho repeteixo: manteniment d'infraestructures, costos de subministrament, dret bàsic a l'aigua, i com això s'hauria de traspuar, s'hauria de transparentar en la tarifació i en el rebut que rebin les persones per entendre quins són els diferents conceptes i potser així entendre que no tant el tema dels mínims com l'existència de determinats elements de connexió i de manteniment ha de ser un estàndard mínim per garantir, precisament, que aquest principi d'igualtat..., i no perjudicar aquests ciutadans residents permanents que a vegades es veuen obligats a suportar el manteniment d'un cost d'un seguit de ciutadans que només l'utilitzen entre quinze dies i un mes a l'any. Deixem el tema obert.

Per entrar al tema de la seguretat –anem saltant, doncs, de tema en tema–, només una qüestió que es va produir el 2010, de la qual segurament vostè no ha tingut

oportunitat de rebre cap queixa ni cap suggeriment. El 2010, els darrers mesos va entrar en vigor un codi ètic de l'actuació dels cossos dels Mossos d'Esquadra a Catalunya, dels cossos policials. Com valora aquesta actuació? Potser no ha rebut vostè cap queixa al respecte, ja sigui a favor o per bona o mala aplicació d'aquest codi. Com valora vostè el que hauria pogut ser aquest codi precipitadament derogat en els primers mesos del 2011? Era útil per a les qüestions que vostè té encomanades de vetllar? Era inútil? Suposava una interferència en els drets dels policies en la seva tasca? O podia ser una ajuda? És a dir, una mica com allò que va passar –se'n recorda, vostè?– amb les càmeres de videovigilància. Van ser una interferència inacceptable en els drets de la bona imatge de la policia? O després va resultar que eren un element positiu per a la bona imatge de la policia i per a la seguretat dels ciutadans? També ens agradaria saber, doncs, si aquesta queixa no nata tindria alguna valoració per part de vostè. Ho repeteixo, va estar vigent durant unes setmanes del 2010, i almenys, encara que sigui a benefici d'inventari i recorda allò que va poder ser i no ser, ens agradaria saber el seu criteri.

Respecte al tema penitenciari, li voldríem..., ha parlat del tema dels problemes de tractament, el que diríem el de «règim», i també li voldríem demanar el seu criteri – no sé si ha rebut alguna queixa o n'ha fet algun seguiment d'ofici– respecte a les experiències pilot que s'estan produint al centre de Lledoners, dels mòduls de coresponsabilitat, és a dir, modalitats alternatives de règim d'acompliment. Aquest és un tema en què havíem demanat en el seu moment, la setmana passada, compareixences per poder tenir un debat sobre el tema. El grup majoritari del Govern va considerar no oportú que es tractés, però com que parlem de temes de règim penitenciari de tractament, ens agradaria saber si vostè en té coneixement, si n'ha fet algun seguiment, si s'han produït queixes o, al revés, creu que pot ser una forma de contribuir a la millora d'aquest règim.

Entrant en el tema d'habitatge. Aquest va ser un tema estrella en el seu informe amb relació al 2009. La situació era gravíssima, especialment pel que feia a la tramitació, gestió, pagament i supervisió de la renda bàsica d'emancipació. Aquest any s'hi refereix. La nostra pregunta és molt clara. Recordarà que en aquell moment vàrem referir que a finals del 2009, primers del 2010 –crec que, de fet, era ja primers del 2010– es va fer un conveni entre el Departament de Medi Ambient i Habitatge, que llavors encara existia a Catalunya, amb el Ministerio de la Vivienda, que llavors encara existia a Espanya, i després Ministeri de Foment, per delegar a funcionaris de la Generalitat la supervisió, el compliment i l'administració, diríem, d'aquests temes. No sabem si això s'ha pogut notar, si ha tingut una incidència en la disminució de les queixes i dels problemes, o... si la senyora Elena Ribera considera que aquest no és un tema que sigui del seu interès... Perdoni.

Segueixo, doncs, si puc centrar l'atenció en el que li preguntava. Li dic, doncs, aquesta qüestió i també si segons el seu criteri, amb la Llei del dret a l'habitatge a la mà, estem davant –i vostè s'hi ha referit en algun

punt– la superació de la política de les subvencions a la política de les prestacions periòdiques, i el que això representa, és a dir, quant a garantia dels ciutadans a la regularitat, al dret a accedir a aquests programes i a l'obligació de les administracions de dotar de recursos i de mitjans de forma permanent, sistemàtica i amb continuïtat l'existència d'aquests programes bàsics d'ajuda al dret a l'accés a l'habitatge, i si una hipotètica i gens improbable supressió dels programes continguts en el Pla per al dret a l'habitatge, que encara està vigent –que, com vostè sap, és una programació quadriennal–, podria o no contravenir el que diu la nostra Llei del dret a l'habitatge, que diu que el dret a l'habitatge... –ho dic perquè aquest és un comentari que la senyora Geli també ha fet en nom del Grup Socialista; m'ha agradat obrir la Llei del dret a l'habitatge, a la qual tinc especial estima–, i diu: «És un dret entès com el dret de tota persona a accedir a un habitatge digne que sigui adequat a les diverses etapes de la vida, a la situació familiar, econòmica i social, i a la capacitat funcional, i que aquesta llei s'ha de desplegar necessàriament» –entre altres elements que ara no vénen al cas del que estem parlant– «amb la definició de polítiques, instruments de planificació i programes per aplicar-lo.» És a dir, hi cap el supòsit d'una no-programació per al desplegament de la Llei de l'habitatge? El fet que ara s'estigui considerant com una prestació periòdica ajuda que aquest tema es vagi consolidant? Ens agradaria conèixer aquesta opinió.

Respecte a la referència que vostè ha fet finalment sobre la problemàtica de les execucions hipotecàries i especialment del cas de Badia del Vallès, ens plau saber que està preparant un informe sobre el tema, i ja li avanço que, per part del nostre grup, i esperem que altres grups, estem tramitant una proposició de llei per presentar al Congrés dels Diputats sobre el tema de les dacions en pagaments i mesures per garantir o per evitar el sobreendeutament; proposarem la seva compareixença, en les compareixences prèvies a la tramitació, perquè expliqui, precisament, quines són les seves valoracions al respecte.

Respecte a temes de política territorial, vostè fa una referència, en un punt determinat, el tema del Quart Cinturó. Aquest és un tema que ja li vaig insinuar a l'anterior compareixença, que no va merèixer... –potser hi havien massa temes i no va acabar d'aprofundir-hi–, però que li vull plantejar ara obertament. Potser no perquè ho acabi de resoldre ara, però sí un altre dia ens pugui presentar un informe. Les expectatives legítimes del ciutadà amb relació a l'actuació de les administracions públiques en matèria, per exemple, d'ordenació del territori poden abastar aquesta expectativa legítima que l'Administració, a l'hora d'informar o aplicar els seus plans i programes i planejaments i reglaments aprovats, mantingui allò que ha aprovat en aquest pla, en aquest programa i en aquesta actuació?

És a dir, el control sobre l'actuació administrativa en aquestes matèries ha de ser merament formal, sobre si s'ha complert o no el tràmit pertinent i s'han presentat les al·legacions en el termini corresponent? I hem de deixar al camp de la simple discrecionalitat politico-

administrativa quins siguin els continguts? O bé, quan amb relació als límits de la discrecionalitat administrativa es diu que s'han de tenir en compte els referents programàtics de planificació, de reglamentació, l'expectativa legítima del ciutadà pot portar a demanar-li al síndic que controli si hi ha coherència entre allò que diu i fa l'Administració amb una problemàtica respecte a la qual existeix una planificació i una programació? Jo crec que això ajudaria molt, diríem, a prestigiar la funció del síndic i a donar utilitat a les seves intervencions en aquesta matèria, perquè aquest és un camp cada cop més ampli, en què l'Administració afortunadament ens hem dotat de molts plans, de molts programes, de moltes directives, de moltes directrius, i el ciutadà espera que se sigui conseqüent a l'hora d'aplicar-ho, sigui quin sigui el Govern que ho apliqui i la funció que realitza.

Senyora presidenta, per acabar només, abusant de la seva confiança, simplement en el tema de les suspensions de llicències vinculades a l'execució de planejament o d'instruments de gestió de planejament. Entenc que hauríem de fer una actuació més decidida per entendre quina és la veritable finalitat d'aquesta figura. A nosaltres ens ha sorprès i cridat l'atenció que es pugui privar de realitzar reformes per facilitar l'accessibilitat a un habitatge pel fet que hi hagi una suspensió de llicències urbanístiques com a conseqüència d'un projecte de reparcellació. Les suspensions de llicències, tant en matèria de planificació, de redacció del planejament, com en matèria de gestió, tenen una finalitat legal que està molt clarament explicada, que és evitar tot allò que pugui interferir en l'execució del planejament o en l'execució de l'instrument de gestió i, per tant, s'hauria de «primar» i s'hauria de recomanar –i el síndic podria fer un bon paper al respecte– fer entendre a les autoritats encarregades, a les administracions encarregades dels processos de planificació o de controlar els processos de gestió que totes aquelles llicències que amb un simple examen objectiu i amb un informe tècnic que es demostrï que no interferiran i no han d'agreujar ni retardar ni interferir el procés de planificació o el procés d'execució urbanística no han d'estar afectades per la suspensió de llicències. Creiem que aquest és un tema positiu.

I per últim, ja, pel tema del desplegament, que vostè es refereix al desplegament de la programació urbanística, la nova Llei d'urbanisme de Catalunya s'ha dotat de mecanismes molt contundents que diuen que «les actuacions es poden desprogramar si no s'han executat en el termini previst». Per tant, potser el que caldria requerir és que o bé per declaració expressa de l'Administració actuant, o bé per una declaració judicial aplicant el sistema del contenciós administratiu, en els casos d'inactivitat de l'Administració davant dels seus propis acords hi haguessin clares declaracions de desprogramació d'aquelles previsions de fa vint, de fa trenta anys que han superat tots els programes d'execució i no es compleixen. Això és el que s'hauria de requerir, perquè, en tot cas, l'Administració s'hauria hagut de pronunciar executant-lo.

Res més.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Gràcies, diputat. Ara té la paraula el portaveu del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Pere Bosch.

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyora presidenta. Nosaltres volem plantejar..., ens afegim a algunes qüestions que han sortit en les darreres intervencions, concretament per sintetitzar-ho també en el tema del Quart Cinturó, però volíem plantejar-li cinc interrogants al voltant d'aquest segon bloc.

Un primer seria sobre el tema del sistema tarifari en allò que fa referència al consum de l'aigua. Vostè esmenta en el seu informe –més que esmenta, destaca– el cas d'un ajuntament –no apuntarem noms, però segurament seria extrapolable a altres casos– que ha intentat, a través de la taxa de l'aigua, establir una discriminació per a aquells habitants que no són residents, en definitiva, per a segones residències. Tenint en compte que s'esmenta, en el cas concret, que hi ha una actuació d'ofici en marxa, voldríem saber en quin moment es troba, tenint en compte que es tracta d'un cas que no és estrictament local, sinó que pot afectar altres municipis; que en el seu moment ja des del Govern de l'Estat va intentar regular-se a través de l'IBI, si no anem mal encaminats, i que, en tot cas, en el referons de tot plegat hi ha la voluntat de determinats ajuntaments de tenir en compte, de diferenciar el que són segones residències i primeres residències. En definitiva, voldríem saber en quin moment es troben. I voldríem saber si està suficientment argumentat, si allò que ha emprès aquest ajuntament està suficientment argumentat.

Quant a medi ambient, vostè remarcava el tema de la contaminació acústica. Jo voldria referenciar una altra contaminació que apareix amb un 12 per cent d'allò que fa referència als impactes ambientals, que és la contaminació odorífera, o sigui, aquells veïns o veïnes que es queixen per problemes derivats de males olors. Hi ha alguns ajuntaments que han intentat aplicar, en un tema complex –complex en l'àmbit del que signifiquen els sistemes de mesura, complex en el sentit també que afecta diversos municipis, que a vegades les emissions poden venir d'un municipi veí–, han intentat aplicar normatives locals. Sabem que el Govern de la Generalitat o el Govern anterior estava treballant en un projecte de llei per intentar, doncs, afrontar aquesta problemàtica; voldríem saber quina hauria de ser la solució, si vostè creu que la solució hauria de passar per una normativa d'abast nacional, tenint en compte, ho repeteixo, que el tema traspasa fronteres.

Tercera qüestió, el tema de les..., apareix també en el seu informe, el tema de la necessitat de regularitzar aquelles urbanitzacions dels anys seixanta, setanta que tenen dèficits urbanístics i que no han estat recepcionades en alguns casos. Aquest Parlament va aprovar fa dos anys escassament una llei per resoldre precisament aquestes mancances. Voldríem saber si, a parer seu, serà suficient aquesta llei o ens caldrien mesures afegides, sobretot en allò que fa referència a

les ajudes a les persones que tenen algun habitatge en propietat, i sobretot en aquells casos de primeres residències en què hi han problemàtiques molt sensibles en aquests casos, persones que han convertit segones residències en primeres residències, persones grans, persones que tenen dificultats econòmiques, i voldríem saber, ho repeteixo, si aquesta llei serà suficient o haurèm d'emprendre mesures de reforçament.

Tema de tributs. Abans em referia al tema del sistema tarifari per consum d'aigua; em voldria referir també al tema de contribucions especials. Argumentava vostè, en la seva intervenció, que probablement aquest tema ha tornat a rebrotar en funció de les mancances per la crisi econòmica dels ajuntaments, perquè els ha obligat a buscar fonts de finançament per allò que són les obres municipals. Jo crec que és un tema segurament molt més estructural i molt més complex, i probablement, i no sé si considerar aquesta precisió, hauríem de buscar –intentant, lògicament, no trepitjar el que és l'autonomia municipal– algun criteri homogeni, no només tenint en compte que hi han evidents contradiccions en un mateix municipi en funció de l'equip de govern del color polític que hi ha, sinó tenint en compte també que hi ha diferències de criteri en diferents ajuntaments. La meua pregunta, en definitiva, seria: hem de buscar, des del Govern, a nivell de criteris, a nivell de recomanacions algunes pautes, diguem-ne, comunes per evitar que hi hagi aquesta disparitat de criteris en diferents llocs?

I un últim tema, que és el tema de la contractació pública. Han estat malauradament notícia en aquests últims mesos, en els últims anys algunes conseqüències derivades de problemes de contractació pública, sobretot per canvis en clàusules, per manca de motivació, per restabliment de criteris de contractació, d'oposicions o de concursos, etcètera. La pregunta és: tenim en l'eina que significa la Llei de contractació un instrument suficient? O ens cal reforçar això amb propostes com podria ser, per exemple, un sistema únic de contractació? Avui dia a través de la xarxa telemàtica ho podem fer-ho suficientment. Sembla que seria un instrument idoni que garantiria, doncs, que els contractistes però també els ciutadans i ciutadanes tinguessin, en qualsevol moment, una possibilitat de seguir el procés de contractació, tenir informació en qualsevol moment per veure si hi ha alguna modificació. Si ens cal, també, tal com han fet altres països, alguna llei de transparència per apoderar els ciutadans o ciutadanes en aquest seguiment. En definitiva, si ens calen més eines, tant en allò que fa referència a les empreses que contracten com als ciutadans i ciutadanes per tal de vetllar que hi hagi una bona utilització del que és la contractació pública.

Per la nostra banda, res més.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. Ara té la paraula la portaveu del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustríssima senyora Maria Dolors Rovirola.

Maria Dolors Rovirola i Coromí

Gràcies, senyora presidenta. Començaré amb un tema de consum al qual s'ha referit el síndic, que ha reclamat que la banda ampla sigui accessible universalment. Vull recordar que en el Govern anterior del tripartit, a les dues legislatures últimes s'havia dit, doncs, que la banda ampla arribaria a tothom, fins a l'últim racó de Catalunya, i malgrat el bon pressupost que tenia l'empresa adjudicatària per fer aquest servei, doncs no va ser així. D'aquí que hi hagi les queixes i la frustració, doncs, de moltíssima gent de Catalunya perquè no li ha arribat aquesta banda ampla; en molts llocs en tot cas després, a causa de les queixes –també en els ens locals, els ajuntaments– varen ser els ajuntaments mateixos els que van poder solucionar aquest defecte, diguéssim, de no poder fer arribar la banda ampla als seus veïns.

Tema de seguretat i justícia. Es mantenen les queixes, hem vist, similars a les de l'informe del 2009: uns retards en la tramitació dels afers judicials que reflecteixen les mancances estructurals i un volum de feina excessiu en els jutjats. Sobre les sol·licituds d'augment de plantilla, el Departament de Justícia era de l'opinió que un nombre superior de plantilla no sembla implicava un major rendiment i eficiència. I quant als centres penitenciaris, s'han de destacar dos aspectes: un és la disparitat de preus en els econòmats dels centres –hi ha moltíssimes queixes en aquest sentit–, i l'altre, el Cire, com a ens sota sospita d'irregularitat de funcionament. I, en aquest sentit, el síndic diu que s'ha d'explicar on han anat un 28 per cent dels ingressos que rep en concepte d'encàrrec d'aquesta gestió.

Anem a les propostes de la nova consellera de Justícia, de la senyora Pilar Fernández i Bozal. La consellera diu que s'ha d'assenyalar com un objectiu prioritari desenvolupar plenament l'Estatut per millorar l'autogovern en matèria de justícia. Això és fer més eficient i modern el sistema judicial en caràcter general, apropant al ciutadà i al territori les eines necessàries que facin possible, doncs, donar-los el millor servei. O sigui que cal modificar l'estructura actual del govern de l'Administració de la justícia per adaptar-la al model de l'Estatut, de l'Estat autònom que dissenya la Constitució.

Hi ha l'ampliació de les competències del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya. El Departament de Justícia es proposa instar a la modificació de la Llei orgànica del poder judicial per donar cabuda al Consell de Justícia de Catalunya, que suposarà una redefinició de les funcions actuals de la Sala del Govern del Tribunal Superior de Justícia.

Quant al personal de suport al servei de l'Administració, traspassat a la Generalitat, la consellera ens diu que caldrà demanar l'ampliació de competències sobre aquest personal per poder així plenament fer efectives les competències executives i normatives i de gestió que l'Estatut d'autonomia de Catalunya atribueix a la Generalitat.

En tot cas, dir que, quant al codi ètic dels Mossos d'Esquadra, al qual s'ha referit el portaveu d'Iniciativa, el senyor Milà, dir que el tripartit no es va posar

d'acord en aquest codi ètic fins a l'últim moment, que no el varen treure, per això en el si del Consell de la Policia es va votar també que no a aquest codi ètic.

Quant als centres penitenciaris, també s'ha referit a la compareixença del senyor Lledoners. Es va votar que no perquè no és el director del centre el que ha de venir a donar explicacions; en tot cas, hauríem estat encantats que haguessin demanat el director general, que sí que hauria vingut.

Passant al tema de medi ambient. La queixa es concentra en dos blocs: la contaminació acústica i el servei de recollida de residus urbans. En l'informe del síndic es fa esment de l'actuació d'ofici iniciada amb relació a la incidència acústica provinent de les cotxes i de l'estació dels autobusos. En atenció a aquesta recomanació per part de la Direcció General de Transports i Mobilitat, s'ha constituït un grup de treball, que està constituït pel mateix departament, l'Entitat Metropolitana del Transport i totes les associacions empresarials que agrupen la pràctica totalitat de les empreses de transport, per tal de poder establir un protocol de bones pràctiques, de forma que s'evitin les molèsties especialment als ciutadans propers que es puguin veure afectats, i també especialment un codi per poder acreditar el menor nivell de contaminació mediambiental en la realització d'aquestes activitats.

Ordenació del territori. La majoria de les queixes s'han concentrat en la tramitació de les subvencions i els ajuts per a l'habitatge, la renda bàsica d'emancipació, motivades per la lentitud en la tramitació dels ajuts i del seu posterior pagament. En aquest sentit, hem de dir que s'ha d'informar que la Secretaria d'Habitatge i Millora Urbana ha començat la implantació de les noves tecnologies de la informació en les notificacions d'incidències d'aquests pagaments dels ajuts.

I arran de la queixa del síndic en la qual es despenia que en la sollicitud de denegació de les prestacions permanents per al pagament del lloguer només s'anunciava el punt de les bases de la convocatòria que no es complia, la Secretaria d'Habitatge i Millora Urbana ha tingut cura que no es torni a repetir aquest error puntual.

Per acabar, quant a l'ajut de la rehabilitació d'habitatges, l'Agència d'Habitatge de Catalunya és conscient de la lentitud en la tramitació dels ajuts i està treballant per a la seva millora per agilitzar-la.

I, per acabar, avui hem estat parlant i hem estat analitzant un informe del 2010, un informe del Govern tripartit; deia, aquest mateix Govern, que era el Govern que prioritzava les polítiques socials. Hem vist avui, doncs, que el síndic ha fet un balanç bastant trist i bastant deficitari d'aquestes polítiques socials, perquè hi han hagut moltíssimes queixes. Ara, en aquests moments, l'oposició ens diu que no retallem, però de la manera que ens ho van deixar, no teníem pas altra manera de fer-ho, ja que ens han deixat unes polítiques socials tan brillants per la seva absència..., unes polítiques socials per terra i, a més a més, amb els caixos ben buits.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Gràcies, diputada.

Salvador Milà i Solsona

Senyora presidenta, voldria demanar una intervenció per al·lusions.

La presidenta

Té trenta segons per al·lusions, per replicar.

Salvador Milà i Solsona

És només per demanar l'empara d'aquesta presidència, si fos tan amable, de recomanar als diferents grups que quan ens referim a qualsevol Govern de la Generalitat de Catalunya diguem «l'anterior Govern» o «el Govern de la legislatura anterior» o «el Govern actual», i no s'utilitzin epítets com «tripartit», perquè això ens portaria que nosaltres haguéssim hagut de parlar de l'actual Govern com de «bipartit imperfecte» o «bipartit incomplet» o de «bipartit insuficient». Creiem que si parlem del «Govern anterior de la Generalitat» o del «Govern de l'anterior legislatura», nosaltres podrem parlar de «l'actual Govern de la Generalitat» –moltes gràcies–, i així mantindrem el respecte degut a totes les institucions.

La presidenta

Aquesta presidència entén que no és cap manca de respecte i que, en tot cas, no és pejoratiu i no atempta contra aquest respecte de cap grup, i sí que, en tot cas, la llibertat d'expressió, d'expressar-se cada portaveu com cregui convenient és evident, sempre sense faltar al respecte, que crec que no ha estat així.

(Elena Ribera i Garijo demana per parlar.) Sí?

Elena Ribera i Garijo

Per al·lusions concretes a la meua persona del senyor Milà en la seva intervenció.

La presidenta

Té trenta segons, diputada.

Elena Ribera i Garijo

Gràcies. És que no m'agradaria que quedés en acta que en algun moment no li he prestat atenció; sempre les coses que ell diu em susciten molt d'interès, perquè puc estar-hi o no d'acord, que normalment és que no, però el que sí que faig sempre és escoltar-lo. I sobretot ara que és la primavera i que està especialment sensible amb les coses que es diuen, doncs, m'agradaria que es quedés ben tranquil.

La presidenta

Gràcies, diputada. Alguna paraula més per al·lusions o per...? *(Pausa.)* En tot cas, hi haurà una pausa, també,

com en l'anterior bloc, de deu minuts per reprendre la sessió amb les respostes del síndic.

Gràcies.

La sessió se suspèn a la una del migdia i dos minuts i es reprèn a un quart de dues i sis minuts.

La presidenta

Comença la sessió amb les respostes del síndic als diferents grups parlamentaris. Síndic, té la paraula.

El síndic de greuges

Sí, em perdonaran si hi ha un anar endavant i enrere en algunes coses que aniré comentant. Els temes són molt diversos, molt heterogenis, hi ha unes respostes més adients, segurament, amb molta més extensió.

Començo pel tema de la tarifació. Crec que ha quedat molt clar que nosaltres plantejàvem que unes mesures que es varen prendre fa bastants anys sobre la integració tarifària i que després varen dur a donar-hi dimensions socials..., el que estem dient és: «Endavant, no s'aturin, anem avançant», no només perquè estem en crisi, perquè són mesures molt positives, i anem resolent les contradiccions que es van plantejant, com les que assenyala l'informe a partir de les queixes.

Pel que fa a la contaminació acústica, tres quarts del mateix. Els instruments hi són, però les queixes també hi són, per tant, què vol dir? Que segurament no s'està actuant amb la necessària celeritat i disposició. El cas diferent seria l'odorífera; rebem alguna queixa, no són del volum de les acústiques, però sí que arriba alguna queixa. Hi ha un problema seriós de mesuraments, hi ha un problema seriós de legislació; hi ha una legislació pràcticament aturada de l'any 2005, està present en comentaris i com a esborrany als webs oficials, però caldria traduir, i si més no, anar recollint el que són praxis concretes amb aquesta necessitat de normativitzar.

Pel que fa a l'habitatge. Se m'anuncia que segurament es demanarà la compareixença del síndic en l'apartat de desnonaments. Vull deixar categòricament clar que aquest síndic, des del 2004, està absolutament a la seva disposició per comparèixer tantes vegades com calgui en totes les matèries, i més quan són matèries properes a la nostra actuació o quan és la del mateix síndic. Jo encara no he sortit de la sorpresa que en la Llei del síndic no vaig ser cridat a comparèixer. Per tant, una disponibilitat enorme a comparèixer en totes les matèries en què vostès considerin oportú que la nostra experiència i els nostres criteris puguin servir.

Nosaltres creiem que el debat que farem de forma reiterada i que ens ha de dur fins i tot a un informe monogràfic, i que vostès tenen el molt present, perquè és un dels temes més importants, que s'ha aguditzat amb la crisi... El debat sobre el dret a l'habitatge té una dimensió internacional; és un debat molt complex i hem d'anar valorant aquí, si més no com a síndic, les actuacions que s'hagin pogut realitzar. I se'ns demana: «Quines millores vostès propugnarien?» Recordin

que nosaltres ja demanàvem una màxima visibilitat del parc públic d'habitatge, i en això vam fer passos endavant, fins i tot amb els registres. Demanàvem una millora en la informació, i també es va fer un pas endavant, encara s'hi pot anar més lluny. Una major coordinació entre administracions, i no només com darrerament estem plantejant amb la renda bàsica entre la Generalitat i el Govern central, sinó també entre nivells d'administració a Catalunya. I, en aquest sentit, dir que sí, hem notat que el conveni entre Generalitat i Foment de finals del 2009 va ser un pas endavant, va aplicar millores malgrat que puguem tenir queixes al respecte.

Nosaltres, pel que fa al planejament, en primer lloc continuem demanant –crec que és una constant en tots els informes– rigor. Cal programació i cal planificació, sí; demanem rigor i demanem que, sempre que s'afecti, es justifiqui, es posin terminis i no es trigui a realitzar-se. Aquí s'ha parlat de desprogramació; és possible, però potser encara seria més important que si advertim que cal rigor i cal justificació i cal terminis, no hauríem ni d'esmentar la possibilitat de la desprogramació.

És constant el que nosaltres parlem sobre les llicències. Compartim una major celeritat en llicències, i fins i tot quan hi poden haver suspensions, que hi hagin casos d'atorgament especialment en temes de rehabilitació. Però també estem demanant celeritat, que és una altra part del mateix problema, en les actuacions i execucions subsidiàries. Qui fa més..., qui remuga o a qui li costa més posar-se en això? No tenim un «quadre d'honor» com el que tenim a l'informe global, que el tenen vostès en l'apartat de no-col·laboració de les administracions–; creiem que es tractaria de buscar i aplicar, com intentem fer des del síndic, tots els mecanismes que ens permeten la llei i la nostra actuació perquè anés revertint, aquest fre o aquesta inaniació, en una major col·laboració.

Encara en aquest apartat global de l'urbanisme, de la planificació, de les llicències, de la participació, és molt, molt complex discutir fins a on cal el control sobre les al·legacions. Evidentment, qualsevol actuació dels ajuntaments a partir –o de les administracions– de les al·legacions ha de ser de nou motivada; hi pot haver, en aquest sentit, una necessitat de mantenir el principi de responsabilitat democràtica a la institució d'una major actuació a partir de la mateixa motivació.

Encara en aquest apartat, nosaltres vàrem ser dels que vàrem plantejar una llei com la d'urbanitzacions. Hi va haver un pas endavant amb la Llei de barris; de forma paral·lela més tard es va anar a urbanitzacions. És o no suficient? El que sí que notem ara és que amb crisi és molt difícil, i les respostes que obtenim de les administracions locals és la dificultat d'assumir tot el cost del que significa de debò el seu desplegament.

Quant a serveis. Insistim en el tema d'empreses privades, que a poc a poc tothom va acceptant com un tema molt important i que anirà sent cada vegada més cabdal. Es tracta de companyies que poden tenir concessió o que potser purament i simplement arriben a competir en el mercat, i nosaltres tenim contractats

serveis amb elles, com en podríem contractar amb unes altres; això cada vegada es dona de forma més oberta, però una part d'aquests serveis són d'interès general i són els que cada vegada haurien d'eixamplar els mecanismes de control. Toca a aquestes empreses i a les administracions el tema de la banda ampla; seria molt positiu que, en aquest sentit, a nivell europeu i després com a Estat i com a ordenament català es pogués regular. Nosaltres insistirem amb una rèplica a l'informe anterior.

Estem fent una actuació d'ofici sobre tot el tema de l'aigua, la seva tarifació i les disparitats, i ho estem fent en col·laboració amb aquells ajuntaments que volen col·laborar, i ens hem trobat amb alguns, que hem assenyalat, diguem-ne, al nostre entendre amb incompliments, que immediatament s'han adreçat al síndic, com és el cas, si no m'equivoco, del Figaró, i hem començat a treballar amb el mateix ajuntament. No és un tema fàcil; aquí s'ha dit que hi ha una sèrie de factors que cal tenir en compte, que els tenim en compte –és un tema complex. Hi han sentències inequívokes i que tampoc podem obviar quant a la discriminació, però evidentment s'hauria d'agafar com un poliedre amb moltes cares, amb moltes necessitats de tenir en compte tots aquests factors, com els tres que aquí s'han assenyalat com a pilars fonamentals.

Sí que creiem que hi ha massa disparitat en el món dels tributs, i les nostres resolucions van en aquesta línia, entenent que, a més, hi puguin haver aguditzacions en èpoques de necessitats econòmiques. En canvi, considerem que la legislació sobre la contractació pública, que és molt recent –a més, els canvis s'han produït–, pot ser ja un instrument molt útil, perquè cada vegada és més garantista.

Una de les assignatures que tenim més endarrerides en tot el nostre ordenament és, sens dubte, la justícia. I ara el síndic ho diu amb noves competències com les que li ha afegit l'Estatut d'autonomia del 2006, amb noves quotes de col·laboració. Vull subratllar una vegada més que ja des d'en Guillem Vidal, passant per la senyora Alegret i ara actualment el senyor Gimeno, hi ha una esplèndida col·laboració, primer voluntària, ara ja emmarcada legalment, entre el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya i el Síndic de Greuges. No m'estic de dir-ho: lamento que altres institucions a Catalunya, com la Delegación del Gobierno de España, no estigui en aquesta ona purament i simplement de resoldre els problemes de la gent a través de la col·laboració. Segurament la justícia tindria encara menys motius per estar disposada a col·laborar; segurament la justícia encara tindria més reserves legals per quedar-se sense col·laborar, i col·labora, i de forma decidida. No és el cas, lamentablement, afectant dret, de la Delegación del Gobierno de España.

Els retards són crònics? Sí. No veiem formes de crear garanties d'espera avui a l'ordenament espanyol. Hi ha la figura, ja regulada fins i tot, de dilació indeguda, i també la constant apel·lació del codi europeu, amb sentències dels alts tribunals europeus, de vegades respecte a l'Estat espanyol, que no han estat complertes respecte d'aquesta matèria.

Hi ha una rotació molt gran a Catalunya, vostès ho saben, hi ha un índex de vacants enorme, i continua sent quelcom com si no afectés les persones que vivim a Catalunya. No em resisteixo –que ningú cregui que és coqueteria– a explicar-los que jo aquest cap de setmana en una població de la Cerdanya m'he trobat amb una noia molt jove, amb unes notes excel·lents en el seu expedient acadèmic, i que estava preparant la carrera judicial, i em deia: «Tothom se n'estranya.» En el seu entorn tothom s'estranya que vulgui preparar la carrera judicial. De fet, també possiblement, quelcom d'empremta cultural que podríem contribuir a canviar.

Sobre el tema del sistema penitenciari. Els més veterans deuen recordar que fa bastants anys jo els vaig advertir, els vaig subratllar que una de les meves grans sorpreses sobre el sistema penitenciari era el retorn a la llibertat, que hi havia fins i tot una mena de pànic escènic al retorn a la llibertat. O sigui, tenim un sistema penitenciari que, entre altres defectes... –també assenyalat en el nostre informe monogràfic quan dèiem que hi havia un volum enorme, desproporcionat d'interns respecte a la població–, dèiem que caldria donar més ajut al que és un mandat constitucional, que és la reinserció. Hi han organismes socials que estan fent un gran treball en aquest sentit, entitats socials, hi ha un cert teixit en aquesta direcció. Però segurament hauríem d'anar mirant cada vegada més què es pot fer des de les administracions públiques en aquest moment tan important. El Cire té un gran paper per jugar –el Cire o qualsevol altre instrument que es creés al respecte–, en el sentit de formar, d'entrenar, de facilitar fins i tot això que ara està tan de moda, de fer *couching*, si molt m'«apreten» vostès, dintre del mateix sistema penitenciari, per a la gent que pugui haver d'afrontar aquest tema tan important com és la reinserció.

I què diem enguany sobre el Cire? Inadmissible que es paguin preus superiors als econòmats del Cire sobre els econòmats gestionats en els centres. Inadmissible. Tan senzill com això. Això és quantificable, matemàticament comprovable i una conclusió molt senzilla: prenguin mesures, si us plau! Per què hem de castigar..., i fins i tot més car que en el carrer, amb els preus que es paguen en aquests centres, quan en els altres centres són sensiblement inferiors. Facin alguna cosa, tan senzill com això.

En canvi, els diem: «Com que veiem que hi ha unes disparitats sobre les xifres que haurien de ser destinades a formació de llocs de treball, continuem amb l'actuació d'ofici» –perquè potser no tenim totes les informacions a les nostres mans– «per veure si podem arribar a alguna conclusió.» I, en aquest sentit, estem a l'espera de les respostes de les demandes que hem plantejat.

Nosaltres no hem rebut cap queixa sobre el codi ètic dels Mossos d'Esquadra. Hem participat en activitats del Departament d'Interior, per exemple quan se'ns va demanar que presentéssim el Codi de bones pràctiques administratives del personal del Departament d'Interior. Perquè nosaltres sí que hem fet un codi de bones pràctiques, el Codi de bones pràctiques administratives, que el tenen penjat en el nostre web. Hem

seguit el que diu el Consell d'Europa, el que va dir el primer defensor europeu de la Unió Europea, Jacob Söderman, el que va ser el Tractat de Lisboa, el que diu l'Estatut d'autonomia de Catalunya, i ho hem traduït, seguint tot això, en el Codi de bones pràctiques administratives, i el continuem reivindicant com un exemple per seguir per part de totes les administracions. I tant de bo a totes les administracions de Catalunya hi haguessin codis de bones pràctiques administratives. No com pietoses descripcions per a predicadors, amb tots els meus respectes per la pietat i pels predicadors, però com a síndic no he de fer ni una cosa ni l'altra; he de fer rigor, política administrativa perquè els drets estiguin el més garantits possibles. I els garanteixo que si hi haguessin codis de bones pràctiques arreu de les administracions, amb els corresponents desenvolupaments de com es comportaran en cadascuna de les administracions, avançaríem moltíssim en una cosa molt senzilla: en cultura de servidors públics. I això sí, perdonin que em faci pesat, serà una insistència constant en totes les meves intervencions: hem d'avançar en cultura de servidors públics.

I, en aquesta línia, jo dic que m'alegro moltíssim que un tema que era molt polèmic fa un cert temps comenci a ser molt, molt acceptat per part de tothom afectat, com són les càmeres de videovigilància. Càmeres de videovigilància que han de servir per justa-

ment defensar els drets, en primer lloc, del personal politicoadministratiu que està realitzant funcions o de seguretat o de control; càmeres que només han de ser visionades que per l'autoritat o pels magistrats o pel síndic, com diu la llei; càmeres que no s'han de traslladar, les gravacions, a cap mitjà públic de comunicació com a vegades hem vist, al meu entendre, amb un error gravíssim. Però ara ja fins i tot els col·lectius afectats s'han adonat de l'enorme avantatge que això pot significar.

Doncs podem combinar aquests criteris globals de definir quines són les pràctiques, les bones o pràctiques ètiques administratives amb els instruments que ajudin a complementar-les.

Moltes gràcies, presidenta.

La presidenta

Moltes gràcies, síndic.

Donem per conclosa aquesta comissió i, per tant, si no hi ha res més, s'aixeca la sessió.

Gràcies.

La sessió s'aixeca a dos quarts de dues del migdia i set minuts.